

ISKRE

LETNIK: 41 | ŠTEVILKA: 2

KAZALO

KOLOFON	1	DRAGI JAZI!	21
KAZALO	1	DRAGA MČ!	23
UVODNIK	2	EN DAN V ŽIVLJENJU IVANA DENISOVIČA	15
		TAM, KJER SEM DOMA	16
		JASLICE 2008	17
DNEVNIK VIPAVSKEGA DIVJAKA	3	PESMI	19
GLEDALIŠKE PREDSTAVE	6	LIKOVNA PESEN	29
DUNDO MAROJE	6	HAIKU	29
SKAPINOVE ZVIJAČE	6	GLOSA	29
PEŠEC	7	PRIJATELJU	30
SRAČJE LETO	8	LILA USPAVANKA	30
ALI STE JIH OPAZILI?	9	MED NEBOM IN ZEMLJO	31
ŠPORTNI DAN	10	NEZAKONSKA HČI	32
PUSTNI TOREK	11	KAM NA ŠE ZADNJE SHEŽNE POČITNICE?	32
NOVINARSKA DELAVNICA Z ZLATO KRAŠOVEC	12	POLEPŠAJTE SI DAN Z DRÖBNO POZORNOSTJO	33
BRUSELI	13	IZGUBLJENI V SVETU MODE	33
MIKLAVŽEVANJE	14	MOJH 14 UR	34
KAJ LAHKO NAREDIMO ZA KVALITETNO ŽIVLJENJE?	15	HOROSKOP	35
MIRIWE	17	PREVERI SE!	36
AFRIKA	19	SMEH JE POL ZDRAVJA	38
VYTIŠI ŠGV-JEVSKIH PROFESORJEV O ŽELIMELJSKI GIMNAZIJI	20	UPORABI MOŽGANČHE	39
		ANKETA	39

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

GLAVNI UREDNICI:

META KOMPARA
KRISTI HODAK

TEHNIČNI UREDNIK:

ČRT HAREJ

MENTORSTVO:

IRENA KRAPŠ VODOPIVEC

NAKLADA:

250 t 37.014.77

VIPAVA, MAREC 2009

Šolsko glasilo

ISKRE
Iskre
inv.št.:K /

17982

UVODNIK

Dragi bralci in bralke, ustavite se za trenutek. Samo za drobcen trenutek. In pomislite kateri mesec je. Že veste, kaj želite doseči do enaintridesetega marca? In potem kaj do enaintridesetega leta? In ste že ... Trenutek prekinem, se mudi. Ste? Je bilo težko? Za marsikatero človeško bitje moderne generacije, ki je ulovljeno v vihar zmede, naglice in hrupa, ja, zelo težko. Živimo za danes, ker nimamo časa razmišljati za jutri. Kaj šele da bi se spomnili na čudovite spomine iz preteklosti! Daj človek, ni časa! Stvari odlašamo, ker nimamo časa. Nabirajo se nam skladovnice nedokončanih stvari. Ker nimamo časa.

Grozno kajne. Vem. Ampak tako je. Brezveze se je še dodatno obremenjevati s takim razmišljanjem. Še vedno pa se dobijo posrečeni primerki, ki si prek elektronske pošte prizadevajo spremeniti svet. Na dan dobim po dvajset e-mailov, ki prosjačijo za moj trenutek, posvečen njim in njihovim problemom. Naj povem nekomu (beri: pošiljatelju), da ga imam rada, da ga pogrešam, da ne morem živeti brez njega. Ker mi bo drugače žal. Naj se ustavim, preberem. Drugače ne bom imela nič sreče v ljubezni. Naj sočustvujem z družino, kateri je mačka umrla za rakom (denar dobrodošel), drugače mi sledi sedem let nesreče. Naj volim stranko pravičnejših (?!), drugače sledi sedem let finančne krize. Samo vprašanje časa je še, kdaj bom dobila e-mail, v katerem me bo Salome prosil/a za denar za plastično operacijo in liposukcijo. Kam gre ta svet, bi rekla moja nona.

Pred kratkim pa je v moj poštni nabiralnik poslalo sonce in začela sem prejemati sporočila ljudi, ki si kljub hitenju vzamejo čas zase in druge ljudi. V marčnih Iskrah so tako zbrani e-maili, ki vam bodo (upam) polepšali monotone dni, nama so jih vsekakor. Sedaj pa se ustavite za trenutek, samo za drobcen trenutek in preberite pomladanske iskre. Če jih preberete, vas bo vaša skrita ljubezen presenetila s spomladanskim šopkom rož.

UREDNIŠTVO

SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VIPAVI

DNEVNIK VIPAVSKEGA DIVJAKA

Ponedeljek

Vstati ob peti uri zjutraj! Kdo je že kdaj slišal za kaj takega? Nezaslišano! S temnimi prijatelji pod očmi sem se z Meto in Črtom usedla v toplem lagunskomoder ravnateljev avto, ki je v naglici zapustil parkirišče Škofijske gimnazije Vipava. In kljub nezaslišano zgodnji uri, smo prispeli prepozno ☺.

Dokler nam ravnatelj ni povedal za izmenjavo, so bile Želimlje zame predmestje Ljubljane. Kot Vič in Rudnik, ne pa, kot se je kasneje izkazalo, vas za rudarje! Kraj, kjer bi si lahko spočili utrujene ude in se mirno odžejali v vaški gostilni, odmaknjeni od zunanjega sveta. Ni čudno, da smo zamudili. Kakorkoli že, ko sem se teden dni prej prijavila na izmenjavo, sem mislila, da sem se prijavila na organiziran projekt, a sem se malce uštel.

Pridemo, odložimo "kufre" v svetovalni službi in izvemo,

da nismo vsi v istem razredu. Kaj?! In jaz naj bi bila tista črna ovca, ki so ji namenili ogrado številka 2. a. Nek profesor me je sicer pomiril (pomiril!), da je ta razred najbolj priden, tako da ne bo problemov in naslednje, kar je naredil, me je že potisnil v drugo učilnico na desni in se poslovil. Meta in Črt sta mi še namenila pomilovanja vreden pogled in vrata so se zaprla. Brez posebnega obvestila sem postala nova učenka 2. a razreda gimnazije Želimlje, prisotna pri uri kemije (mojega najljubšega predmeta. Hec.).

Glav v učilnici je bilo okrog trideset, malo več kakor pri nas, in vse so strmele vame. Neprijetno, vam povem. Usedla sem se v zadnjo klopo zraven rdečelaske, ki se je nazadnje izkazala za veliko bolj živahno, kakor sem jo sprva ocenila. Na hitro me je seznanila s pomembnejšimi stvarmi: o mojem paru pri zamenjavi – Simoni, o učencih in njihovem "statusu" v razredu, o profesorici (podrobnosti so nepomembne), dokler

nas ni prekinila prav ona. In sva molčali. Molčali do konca pouka! Kaj takega še svoj živ dan nisem doživela. Take tišine v razredu. Učitelji bi morali biti ponosni na tako vzorne učence.

Moja dva "prava sošolčka" sta pristala v malo bolj prosto govorečem razredu, kot sta mi

povedala pri malici. Hecno je bilo ponovno jesti malico in kosilo v šoli, saj imamo pri nas le en toplem obrok po tretji uri. Zanj porabimo celo uro, tako da je bil dvajsetminutni odmor prekratek, da bi si izmenjala vse novice z Meto. O sobi, kjer sem že odložila "kufre", pa o tem, kako fajn zamenjavo sem dobila – Simono, o drugih sošolcih in o tem, kako zelo sva se zmotili pri prvi oceni razredov, katerih slike sva preučevali na internetu pred odhodom.

Tako, pouk je minil brez problemov, kakor mi je zjutraj obljubil tisti profesor, za katerega se je izkazalo, da je ravnatelj, ki ga vsi tikajo (!). Pojemo kosilo in se po polžastih stopnicah odpravimo v tople, majhno, a prijetno sobo. Tu se počasi pripravim na učne ure in se ne učim. Kot drugi. Svetovalna delavka me je prosila, naj ji napišem dnevnik, pa zdaj nekaj čečkam na rumene liste. Kljub prvemu molčečem vtisu šole, je v domu bolj živahno, zato dvomim, da bom tudi za naprej toliko vijugala in dolgovezila s kemikom. Uf, grem zdaj, začela se je debata o naj tipu na šoli. Greh bi bilo zamuditi kaj tako pomembnega!

Torek

Molči, tiho, kako si drzneš, vpisan boš v dnevnik. Ne, tega ne slišiš na Želimljah. Profesorji pridejo, povejo svoje in odidejo. Brez enega samega opozorila, namenjenega učencem. Kaj da ne, saj niti ni potrebno. Pogrešam vipavski sproščeni pouk, kjer si med poukom povemo glavne aktualne stvari dneva, kjer z učitelji spontano načenjamo teme o njihovih najljubših barvah. Tu mi je uspelo poslušati le profesorico, še posebej po prvi uri matematike, ki mi je pognala strah v kosti. Sedeča v drugi klopi zraven Simone sem se za trenutek počutila kot Matilda pred v črno oblečeno ravnateljico. Grdo je merila razred in jih kaznovala zaradi nenapisane domače naloge. V takem ozračju je minila ena tretjina ure, samo čakala sem, da mi ukaže pojesti čokoladno torto velikanko, potem se je izkazalo, da je le profesorica, ki te z očmi prisili slediti snovi. Čeprav smo današnje snov v

Vipavi obdelali že pred mesecem, sem jo šele tu "zakapirala". (jupi!) Drugače je pouk minil brez večjih posebnosti. Prvič sem bila prisotna pri želimeljski verziji Rebelde. Brez podnapisov. Che cosa? Prav tako sem imela še angleščino in nemščino. Pri vsaki prej omenjeni uri je bilo, kakor bi me učila domačinka tistega jezika. Ne le zato, ker so profesorice obvladale jezik, tudi obrazne značilnosti so me spominjale na lastnice tujega jezika. Viva Las Želimlje!

V domu je super! Ogromen je, veliko aktivnosti se odvija po pouku. Čeprav je pa škoda, da se zato mularija razkropi po šoli in ti, prebivalec tujega planeta, ne veš kam bi namestil svojo maso. Klub je super ideja in je lepo opremljen, a večinoma prazen, fitness, ne hvala, kdaj drugič, telovadnica, no ja, odvisno kdo igra, soba in cimre, super. Spet smo imele debatni krožek, tokrat celo z navzočnostjo fantov (kaj takega se pri nas v domu ne bo nikoli zgodilo!). Izvedele smo, da tu domuje tudi vzhajajoča rock zvezda. Še isti dan smo imele priložnost govoriti z njim in njegovim menedžerjem. Na vajah z bandom smo se na lastna ušesa prepričale o sposobnostih pevca in drugih glasbenikov. Sedaj jih pričakujemo kaj kmalu v Vipavi. Vstopnice bo mogoče kupiti že v predprodaji. Priporočamo 😊.

Sreda

Dan domskega plesa. Super je, da je na leto toliko domskih in šolskih plesov. To bo prvo, kar bom predlagala vipavski dijaški skupnosti. In kako je uspel! Z Meto se že dolgo nisva tako znoreli na šolskem plesu, da ne govorim o Črtu! Vzdušje je bilo sproščeno, muzika "taprava", ljudje "tapravi", nisem si mogla kaj, da se ne bi še sama poistovetila z Želimeljci. Lesena, kot sem, a sproščeno lesena, sem pokurila vse kalorije večerje (beri: kopic) v Koloseju. Zdravo. Enkratno. Nepozabljivo.

Četrtek

Don Boskov praznik? Bwo, prvič slišim. Je fajn? Saj mi ne bo treba sodelovati? Vzdušje je bilo vedno bolj napeto. Učenci so tekali gor in dol po domu, iskali še zadnje dodatke za kostume in sceno, vadili tekst, ki so si ga zamislili, spet drugi so le opazovali ves kraval in mirili sošolce s: "Super sil!", da bi pokazali svojo vlogo in prizadevanje pri projektu. Tako so šle mimo vaje in generalka. Mi trije Neželimljčani smo rajše ta čas preživeli skupaj, vendar se vpliv današnjega tekmovanja med domskimi skupinami ni mogel

skriti. Komentirali smo vse, sistem šole, učilnice, učence, le debati o skečih naših skupin smo se izogibali. Vsak je želel svoji skupini zmago in je hotel ohraniti presenečenje.

Ob šestih smo se zbrali v dvorani in uživali v predstavi. Bilo je v smislu vipavskega miklavževanja. Vsak pripravi svoj skeč ali film in ga predstavi drugim. Ni mi bilo tako všeč kakor naše. Za moje pojme je bilo čutiti preveč tekmovalnosti in nevoščljivosti. Pri nas se znamo bolj pohecati sami s sebe, tu pa dajo prednost predvsem sceni in kostumom, kar pa gledalca ravno ne nasmeje do solz (no, razen šmeksi banano – navdušencev iz praveka v smešnih opravah in vročih hlačk na športnih napovedovalcih.) Izvirno.

Petek

Drrrrrrrrrrrrrrrrrrrr!!!! Ne, ne, ni zvonila budilka. Kako lepo. Še malo bom zaspala. Kaj, slišim avtobuse? Nemogoče. Koliko je ura? Kdaj bom zaslislala budnico? Katero pesem bodo danes izbrali zanjo? Stegnem roko po mobitelu, da vidim koliko spanca si še lahko privoščim. Osem ura!!! (Na petek,...januarja, je Kristi postavila nov rekord.) V 5 minutah sem bila na avtobusu in prosjačila za žvečilni gumi. Še dobro, da sem ulovila odhod, drugače bi mi bilo še kako žal. Namreč imeli smo se super. Prvo drsanje naj bi narekovalo padce in polomljene kosti, pri meni pa je bilo polno smeha in lepih trenutkov. Kdo bi si mislil, da je lahko okrogla ledena površina tako zabavna.

Z drsalci smo nadaljevali druženje še v domu. Privoščili smo si pico, pravo ljubljansko pico, ker je hoditi v tukajšnje gostilne prenevarno (štorije o khm. čudnih ljudeh). Potem smo se razživeli in mislim, da je za to krivo

preveč rukole, in blazine so letele po zraku in ... pa tudi kisle smetane je bilo polno in ... potem BUM, no potem je Jezušček na križu padel na tla in se zdrobil na kose. Rada bi se mu še enkrat opravičila, pa tudi animatorki skupine, da se je to zgodilo. Kakorkoli že, pokrpali smo nastalo škodo (hvalabogu za pištolo) in kmalu zatem nas je čas prisilil, da smo zapustili vse, kar smo spoznali, vse, na kar smo se navadili in vse, kar smo vzljubili v tako kratkem času. Ko smo sedeč na kovčkih čakali na prevoz, smo obžalovali, da nas je naša razvada, da prespimo sobotno jutro, odvrnila od še enega želimeljskega šolskega dne.

Mogoče sem preveč kritizirala, mogoče sem preveč tečnarila, ampak roko na srce, izkušnja je bila enkratna. Nepozabna. Spoznati toliko novih ljudi, novih karakterjev, ki te vsak na svoj način nasmejejo, primerjati šolski sistem, navade profesorjev in učencev pri pouku z našimi razvadami. Izmenjava te, ne da bi se trudil, notranje obogati. Ponovila bi vse. Ponovno in še bolj ponovno ☺

P.s.: hvala vsem, ki ste nam polepšali teden na Želimljah, hvala za vse pogovore, za vse nasmejane obraze, za vsak trenutek, preživet z vami. Hvala profesorjem za vso potrpežljivost in razumevanje nas, vipavskih di(v)jakov. Hvala tudi vsem drugim delavcem šole in super svetovalni delavki, še naprej ji želimo nasmejano "nošenje okroglega trebuščka". In nazadnje še, hvala za želimeljsko sonce in sneg. ☺

KRISTI

GLEDALIŠKE PREDSTAVE

DUNDO MAROJE

V torek 11. novembra smo se dijaki Škofijske gimnazije Vipava v okviru gledališkega abonmaja odpravili v Slovenski narodno gledališče Nova Gorica. Ogledali smo si gledališko predstavo **Dundo Maroje**, znanega hrvaškega renesančnega dramatika **Marina Držiča**.

Komedija govori o bogatem, a "škrtem" dubrovniškem trgovcu Dundo, ki je dal svojemu sinu Maru 5000 dukatov, z namenom, da bi šel ta v Firence novim poslom naproti. Maro ne posluša očeta in raje odide v Rim, kjer se zagleda v gospo Lauro, za katero zapravlja denar. Oče izve za sinove neumnosti in se odloči, da bo sinu povedal, kar mu je treba povedati in da bo zahteval denar nazaj. Ko Dundo pride v Rim, mu dodatne težave povzročata še Marova zaročenka in Laurin snubec. Ob spopadu med ljubezenskima tekmečema in očetom ter sinom se splete mreža komičnih situacij.

Ob ogledu predstave smo se vsi nasmejali, k čemur je gotovo botrovala režija Borisa Kobala ter gruča odličnih igralcev, z Iztokom Mlakarjem na čelu.

ANDRAŽ JURINČIČ, I. C

SKAPINOVE ZVIJAČE

V sredo, 19. 11. 2008, smo si v Ljubljanski Drami ogledali Molierovo komedijo z naslovom **Skapinove zvijače**. Nad predstavo smo bili v večini navdušeni, saj smo se nasmejali zvijačam, ki jih je znova in znova staršem dveh mladeničev zastavljala Skapin. Njegovo vlogo je odlično odigral Jurij Zrnc, ki je med mladimi zelo popularen. Tudi ostali igralci so se dobro izkazali in nas navdušili nad gledališčem.

VERONIKA IN NINA

PEŠEC DVE Mnenji

Udobno sedim na stolu, poslušam ga in razmišljam: Le kaj imata skupnega Mojzes in voznik avtomobila? Kaj družijo kolesarja in Jezusa? In ali lahko primerjamo življenje z avtocesto?

Da, lahko. Ne samo na avtocesti, tudi v življenju veljajo neka pravila. In v dobro sebi in drugim, jih je potrebno upoštevati. Toda če zanemarjamo ta pravila, se ne smemo čuditi, da je svet tak, kot je.

Žal sem ugotovila, da se ljudje od Mojzesovih časov nismo veliko spremenili: vidimo izključno sebe, redkokdaj poskrbimo tudi za druge; ampak verjamem, da vsak posameznik globoko v sebi čuti, da je odgovoren za nekoga ali nekaj.

In zdaj ta avtocesta življenja. Zakaj vsi tako hitimo po njej? Zakaj si ne znamo vzeti časa drug za drugega? Zakaj ne znamo prevzeti odgovornosti za drugega? Smo plašni? Ali smo preveč ponosni?

Očitno se nam kot voznikom pešci zdijo nepomembni. V tistem trenutku se sprašujemo:

»Kaj sploh ta pešec dela na cesti?«

Ampak ne zavedamo se, da smo tudi mi kdaj pešci, da smo mi tisti, ki včasih hodimo po tej pešpoti ... Po pešpoti, ki ni vedno s cvetjem postлана. Slej ko prej pride na vrsto tudi trnje. In ko se zbudemo, zaboli.

Takrat pa se lahko vprašamo: »A mi je bilo tega treba? Mi je bilo treba prizadeti drugega?« In kako težko je v tistem trenutku izreči majhno besedo, ki veliko pomeni - besedo oprsti.

Čušin nam je v svoji predstavi odnose med pešci in vozniki skrivnostno prepletel in zpletel, ostalo pa prepustil naši domišljiji. Jaz sem njegovo sporočilo razumela takole. Kaj pa vi?

ERIKA BOLČINA, I. C

Ste se že kdaj vprašali, s kakšnim prevoznim sredstvom se vozite po avtocesti? Tisti, ki že imajo vozniški izpit z avtomobili, malo mlajši (pa tudi starejši) z motorji, nekateri z avtomobili, kolesi, peš.

Kaj pa če avtocesta predstavlja naše življenje? Večina ljudi bi bila mnenja, da v današnjem hitrem tempu življenja večino časa vozi po prehitevalnem pasu, veliko ljudi pa preprosto krši pravila.

Če citiram g. Gregorja Čušina, ki je na Prešernov dan na naši šoli predstavljal svojo monodramo Pešec, bi lahko o kršenju pravil rekli nekako takole: »In ko država poviša kazni za prekrške, večkrat rečemo: To bomo plačeval! Nihče pa ne pomisli in reče:

Bomo delali pa manj prekrškov.« V tej drami je predstavljenih veliko temeljnih resnic o življenju, kot npr. to, da se od Mojzesovih časov ljudje nismo čisto nič spremenili. Vidimo zgolj sebe, vrtimo se okrog svojega popka, hočemo dobro samo sebi, odgovornosti za drugega pa nismo pripravljeni sprejeti.

Je komedija o velikih pešcih zgodovine. Predstavlja zgodbo o človeku in njegovih prevoznih sredstvih, cestah, poteh ter njegovemu srečevanju z zapovedmi (ne samo božjimi - tudi predpisi so zapovedi!) in prepovedmi.

In kdo je glavni Pešec v tej komediji? Mogoče Mojzes, ki je šel po suhem čez morje, mogoče Jezus, ki je celo hodil po morju, ali Pavel, ki je oznanjal peš. Eden izmed pešcev je tudi vsak izmed nas, ki bi moral počasi, ne po prehitevalnem pasu, spoznavati druge, jih pomagati, ne pa sebično misliti le nase.

Osebnost mi je bila komedija zelo všeč in mislim, da se je lahko vsak gledalec našel vsaj v eni izmed zgodb, ki se prepletajo v tej igri.

NINA MEZINEC

SRAČJE LETO

Pravzaprav ne maram preveč muzikalov in njim podobnih predstav. Kar pa je po svoje čudno, saj mi je gledališče zelo blizu, glasba pa tudi in to skoraj vseh vrst. Zakaj torej? O tem že dolgo premišlujem in na to vprašanje ne znam prav dobro odgovoriti ne sebi ne tistim, ki vedo, da sem ljubiteljica glasbe in gledališča in me zato ob moji izjavi začudeno pogledajo. Mogoče je razlog v tem, da povsod pričakujem popolnost in iluzorno je pričakovati, da bo ansambel nekega gledališča premogel same odlične igralce, ki so hkrati še pevski solisti. Kljub temu in sebi navkljub pa moram priznati, da me vsake toliko vseeno kakšna predstava preseneti in zaradi prepričljivosti in neposrednosti ne kompliciram preveč, če se igralcu ali igralki ne posreči kakšen ton. Tako je bilo z muzikalom Goslač na strehi v izvedbi Mestnega gledališča ljubljanskega, tako je bilo tudi s spevoigro Sračje leto, ki so jo za nas odigrali in odpeli solisti ajdovske glasbene šole pod vodstvom Jerice Rudolf. Med tema dvema predstavama je sicer pomembna razlika: v Ljubljani so igralci peli, v Vipavi so pevci igrali. In vsaj mene čisto potegnili v svoj svet.

Spevoigro Sračje leto je profesorica solopetja Jerica Rudolf zasnovala ob 50-letnici Glasbene šole Vinka Vodopivca Ajdovščina, na osnovi življenja in dela velikega primorskega skladatelja, po katerem glasbena šola nosi ime. Ob skladbah, ki jih ljubitelji zborovskega petja dobro poznamo, je pred nas postavila vipavsko vasico. Skozi vse štiri letne čase, ob burji, žgočem soncu in lepi, zlati jeseni, obdarjeni z zreliimi grozdi, pripravljenimi na »b'ndimo«

pred nami zaživijo fantovske podoknice,

dekliško kramljanje na vasi, vsakdanji opravki, prvi koraki v širni svet ... Zaživi svet, ki ga je živel Vinko Vodopivec, svet iz pripovedi naših starih staršev. Pristno in neposredno, dobro odigrano in zelo lepo odpeto.

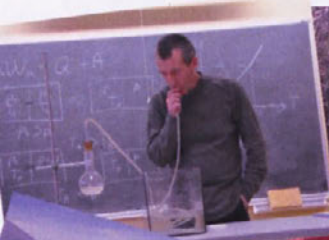
Včasih največ dosežemo s preprostostjo. S preprostimi, po domače zavitim besedami, ki nas spominjo, da živimo v od Boga obdarjeni dolini. Težko popišem ganjenost, in tega me ni sram priznati, ob ozvočju pevskih solistov in sestavov ali ob besedah ene od vaških deklet v igri: »Ma puglj'dte, k'ku j' lejpa ta naša dolina!« Ganjeni in ponosni smo bili tudi profesorji in delavci naše šole, ko smo na odru šteli naše zdajšnje ter nekdanje dijakinje in dijake - naštetli smo skoraj polovico vseh nastopajočih! - in seveda veselili, da je v njih toliko ljubezni do petja in do ustvarjanja.

BOJANA KOM-
PARA

ALI STE JIH OPAZILI?

V mesecu januarju je škofijska stavba izgubila par dijakov, njihove šolske klopi pa so medtem tolažili dijaki iz Želimelj. Z zamenjavo ste gotovo če že ne govorili, pa jo vsaj opazili. Tisti, s katerimi so preživljali skupne momente na Primorskem, pa so pustili lepe spomine, šola pa je še lep čas po njihovem odhodu čutila v zraku želimeljski vonj pridnosti, ki si ga marsikateri Škofijec še vedno ne zna razložiti.

ŠPORTNI DAN

ZIMSKE RADOSTI ...

DRŽITE SE FIS PRAVIL OTROČIČI!

RAD BI BIL METULJ ...

UBIJAL BI ZA TOPEL BUREK

SAMI PROFESIONALCI

MISS SVETOVALNIH DELAVK

UUUU ... KAŠNE MIŠICE!

WE' ARE SIMPLY THE BEST ...!

PUSTNI TOREK

NOVINARSKA DELAVNICA Z ZLATO KRAŠOVEC

V ponedeljek, 24.11.2008 je na Škofijski gimnaziji Vipava potekala novinarska delavnica pod vodstvom znane novinarko Zlate Krašovec. Članom novinarskega krožka je povedala nekaj o svojem poklicu in jih opozorila na probleme, ki so povezani z novinarstvom. Sledilo je nekaj samostojnega dela, ki so ga dijaki potem skupaj pregledali in komentirali. G. Krašovec je pojasnila, kakšna je razlika med zapisanimi novicami in tistimi, ki so na radiu in televiziji ter na kaj morajo biti novinarji pozorni pri ustvarjanju obeh. Večer so zaključila vprašanja radovedni dijakov. Delavnica je bila zelo poučna in je odprla veliko novih vprašanj in pomislekov o novinarstvu. Člani novinarskega krožka so za obisk g. Zlate Krašovec zelo hvaležni, saj so se iz predavanja naučili veliko novega.

M.K.

BRUSELJ

S kovčki, nahrbtniki in zemljevidi v rokah se kupica mladih iz vsega sveta potepa po bruseljskih ulicah. Nekateri iščejo metroje, drugi vlake, nekateri pa samo uživajo v prvih trenutkih, ki jih preživljajo v mestu. Novo leto se bliža in na stavbah lahko vidiš plastične božičke, ki plezajo po zidovih, da bi prišli v stanovanja skozi okno. Jutro je še in komunalna služba še ni opravila svojega dela in pospravila plastičnih vreč s smetmi. Vendar nas nas mladih popotnikov to ne vznemiri preveč. Hodimo po ulicah in iščemo postajo metroja, ki bi nas pripeljala do družin, ki nas bodo gostile. Polni pričakovanja stopamo

po kamnitih pločnikih in vsak s seboj nosi svojo potovalko ali pa vleče kovček. Z metroji in vlaki se nato odpeljemo do naših gostiteljev. Na metrojih je vedno gneča. Ljudje se gnetejo in včasih se počutiš kot sardela, vendar se potem ozreš okrog sebe in vidiš mlade ljudi, ki se vsak v svojem jeziku smeji gneči. Vsake toliko koga od njih vprašaš: »Were are you from?« In največkrat dobiš odgovor: »From Poland!« Na

mestnih trgih potem zagledamo glasbenike, ki s svojim igranjem zbirajo denar. S svojimi prijatelji se nato odločimo, da bomo počeli isto. Skupaj zapojemo V dolini tih in kljub precejšnjemu nezvočju naletimo na pozitiven odziv ljudi. Svoj repertoar nato nadaljujemo s pesmijo Mojster Jaka in kmalu se nam pri petju pridružijo še Italijani, ki hvalabogu vedo, kje je Slovenija. Okrog 5-ih se potem odpravimo do metroja, ki nas odpelje do Exporja, kjer se deli večerja. Ljudje nam z nasmehi na obrazih strežejo hrano in nam voščijo dober tek. Usedemo se na tla ter jemo ob spremljavi petja, igranja na bobne in zvonov, ki oznanjajo bližajoči se začetek molitev. Med nami se sprehajajo ljudje z vrečami za smeti, ki pridno odnašajo naše odpadke. Po

večerji se odpravimo k molitvam, kjer se za eno uro sprostimo in obujamo dogodke prejšnjih dni. Okrog 9-ih nato tečemo do postaje in se skozi gnečo prerijemo do metroja, ki nas pripelje do naših družin, kjer se uležemo v posteljo in zaradi izčrpanosti v trenutku zaspimo. Druge dneve si ogledujemo mesto in njegove znamenitosti. V vselem vrvežu ljudi začutiš svet okrog sebe. Toliko različnih ljudi in jezikov, z različnim načinom življenja in vsak s svojo zgodbo. Na kosilu si hvaležen tistim, ki ti delijo hrano in tistim, ki za tabo pobirajo odpadke. Hvaležen si za prijatelje, ki te spremljajo in za karti za metro in vlak, da se lahko odpelješ, kamor hočeš. Pri molitvah začutiš mir in si želiš, da bi tak mir lahko občutili po vsem svetu. Novo leto preživiš v župniji in prepevaš lepe slovenske pesmi, ki zvenijo domače in pričarajo novoletno vzdušje. Na dan slovesa si hvaležen za vse ljudi, ki si jih spoznal, za družino, ki te je gostila in za vsa doživetja, ki si jih doživel. Srečen si, da si lahko del nečesa tako velikega, kot je Taizejsko srečanje mladih. In ko na poti domov sediš na avtobusu in te vse boli od neprespanosti si v mislih rečeš - splačalo se je.

META

MIKLAVŽEVANJE

Tooo! Komaj čakam 8. februar in novo sezono As ti tud not padu?! Lepi Lado z malarijo in debeli a supertalentiran Jurij. Zagotovo me bosta spet navdušila z izvirnostjo, sarkazmom in večinoma zanimivimi gosti. V mislih si predstavljam odlomke iz prejšnjih oddaj. Že si pojem She's my wife in ponovno se smejem ob spominu na letošnje miklavževanje.

Voditelja sta bila enkratna. Verjamem, da bi bila oddaja že samo zaradi njiju dovolj pestra. Toda tu so bili še slavni nasprotnik zelene in dve dekleti. Prva se znajde v kuhinji, druga pa prijateljuje s Hughom Hefnerjem.

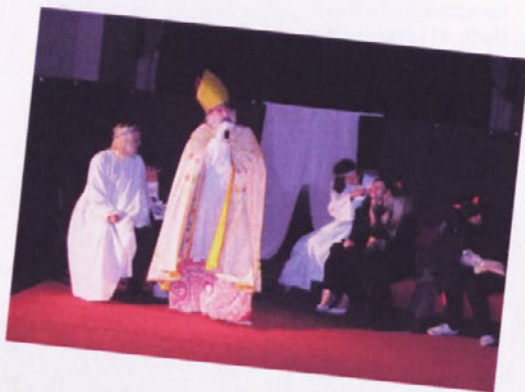
Presenetila me je podobnost z originalno oddajo. Princip je bil popolnoma isti, celota je delovala sveže, sproščeno in za večino Škofijcev nikoli dolgočasno. Tega pa ne bi mogla trditi za nekaj prispevkov ostalih treh letnikov.

Fazani so se potrudili in nastopili z združenimi močmi. Vsi so si zapomnili predvsem izvirni nastop 1. c. Prav tako smo bili vsi razočarani po ogledu reklame 2. a, Veni, vidi, Visa. Kajti od drugih letnikov se pričakuje več.

Potem se lahko razvedrimo še z enim od prihajajočih filmov. Da so vsakakor vredni ogleda, so nas z dovršeno montažo prepričali v 3.c.

Še dneve po 4. decembru so v naših pogovorih prevladovali strastni delilec anket proti igralništvu, paličnjakih (profesora de baile), slovenistka, ki je do sedaj skrivala svoj hobi - gozdarstvo, Zobot-Rebec in drugi. Videlo se je lahko trud četrtil letnikov, saj smo bili priča enkratni predstavi.

To so potrdili b-jevci in c-jevci. Prvi v napeti skrivnostni zgodbi o žogi s podpisom nogometaša Pabla iz Argentine, drugi pa s parodijo na najstniško nanižanko Rebelde, ki jo obožujejo vse dijakinje naše šole. Miguel je pač najlepši.

No, skoraj toliko kot čudovite mile balerine iz 3. a.

Tudi 3. b so bili odlični, čeprav malo manj nežni. Radi uživajo, toda kaj ko je zjutraj treba v šolo. Sicer pa za nas ni važno, ali so čudni oni ali ureditev v domu, saj je tu aspirin +C.

KAJ LAHKO NAREDIMO ZA KVALITETNO ŽIVLJENJE?

Soočanje z zasvojenostmi na ŠGV

Zaradi opažanja in ugotavljanja, da se razne zasvojenosti širijo tudi na ŠGV in zaradi pobude staršev ter profesorjev se je vodstvo ŠGV v letošnjem letu odločilo po svojih močeh vsaj malo opozoriti na ta problem in dijakom, staršem, pa tudi profesorjem in vsem zaposlenim nuditi vsaj nekaj pomoči pri soočenju s tem problemom. Osnovno načelo vzgoje je, da se o problemih, ki jih zaznavamo, pogovarjamo in se nanje odzivamo. To je lahko odločilno. Ko je v hiši droga, je le še korak do razraščanja nasilja, prometnih nesreč, bolezni, da šolskega neuspeha niti ne omenjam. Raziskave ugotavljajo, da je med zasvojenimi desetkrat več samomorov kot v celotni populaciji. Človek namreč v stanju omamljenosti izgubi nadzor nad seboj in govori ter počne stvari, ki jih v stanju treznosti ne bi storil. Te izkušnje lahko človeku zagrenijo in uničijo celo življenje.

Velike razsežnosti zasvojenosti

Vsako leto je v EU okoli 60 tisoč samomorov, v Sloveniji skoraj 600. Zaradi depresij trpi v EU 150 milijonov ljudi, 25 milijonov je shizofrenikov, 90 milijonov ljudi v EU trpi zaradi alkoholizma, letno okoli 10 tisoč evropejcev umre zaradi prevelikega odmerka drog, predvsem heroina in drugih opiatov, približno prav toliko - 10 tisoč, jih umre v prometnih nesrečah. Tudi anoreksijo in bulimijo lahko uvrstimo med zasvojenosti, prav tako sem sodijo tudi nekemične zasvojenosti, kot npr. zasvojenost z igrami na srečo, zasvojenost z glasbo in zasvojenost z internetom. V vseh teh primerih gre za beg, za reševanje težav na neustrezen način, za »željo« po smrti, ki v resnici ni želja in osebna odločitev, ampak izhod iz brezupne situacije.

Preventivni program na ŠGV

Povabili smo g. Miha Kramlija, ki vodi center za odvisnike v Novi Gorici, da za dijake ŠGV, za starše in profesorje pripravi delavnice o zasvojenostih. Obiskal je vseh 12 oddelkov ŠGV, predaval vsem staršem in skupaj s kriminalistom pripravil tudi srečanje za profesorje. Odzivi na ta predavanja in delavnice so zelo različni. Nekateri dijaki menijo, da je to »brez veze«, da so to že stokrat slišali in jim govorimo eno in isto, drugi kritizirajo način posredovanja informacij, nekateri dijaki so hvaležni za te vzgojne ure in pravijo, da so slišali marsikaj novega. Nekateri so glede predstavitve Miha Kramlija najslabše ocenili dramatisacijo - nekakšno psihodramo, ki se je odvijala v okviru delavnice, drugim pa je bilo ravno to najbolj všeč. Obstaja torej cela paleta različnih odzivov. Vsaj za nekatere dijake pa lahko z gotovostjo rečem, pa so bile te delavnice milostni trenutek, ki so pomenile streznitev, razsvetljenje, začetek drugega gledanja na življenje in tudi začetek abstinence. Nekdo je zapisal: »Predavanje mi je odprlo oči!« Če večina dijakov meni, da je predavanje o zasvojenosti dovolj, starši menijo obratno in predlagajo, da bi tega bilo še več. Kaj pa profesorji? Zanimajo jih praktična znanja in veščine: npr. kako ravnati z dijakom, ki je pri pouku pod vplivom trave. Na ŠGV v zvezi s to tematiko v letošnjem šolskem letu načrtujemo projektni dan, ki naj bi bil v postnem času. Zasnovan naj bi bil ob vprašanju: »Kaj lahko naredimo za zdrav način življenja?«

Ali lahko kaj naredimo na področju politike?

Nekatere države so prohibicionistično narnane in ostro kaznujejo uporabo drog (ZDA, Švedska). Drugi tip držav pragmatično sprejema dejstvo, da raba drog obstaja in si prizadevajo za t. i. preventivo (Nizozemska, Avstralija). Med te države spada tudi Slovenija. V teh državah raba drog ni kaznivo dejanje. V Sloveniji je posedovanje droge za osebno uporabo ni kaznivo dejanje (Ur.l. RS 44/2000). Kateri pristop je boljši? Dejstvo je, da se danes govori o »narko-terorizmu«. Klasični terorist vrže bombo, ki ubija in poškoduje določeno število ljudi. »Narko-teroristi« zaradi mafijskega načina služenja denarja širijo drogo, s tem

pa povzročijo množico odvisnikov, ki hirajo in mnogi med njimi tudi umrejo. Je prav, da jim zakonodaja omogoča tako lahko delovanje in doseganje visokih dobičkov, katerega žrtve so predvsem nezaščiteni otroci in mladostniki? Ali ni to kršenje otrokovih pravic? Morda pa bi lahko prav dijaki škofijskih gimnazij začeli kampanjo proti narko- terorizmu! Mar ni grozljivo, da tu služi tudi farmacevtska farmacija s proizvodnjo metadona in drugih sintetičnih drog? Vprašanje drog je torej zelo kompleksno, saj ne zadeva le našega žepa in našega zdravja, ampak je prepleteno tudi s socialnimi, političnimi in ekonomskimi interesi. Osebo pričakujem, da bomo profesorji, starši, politiki, pa tudi dijaki kritični in bomo znali reči drogi ne, ne le v osebnem, ampak tudi družbenem življenju.

Prizadevanje za kvalitetno življenje!

Droga je v prvi vrsti etični, moralni, pedagoški, psihološki in socialni problem. Naš cilj ne bi smel biti v prvi vrsti boj proti »tisoč in eni« drogi, tak boj je nemogoč, kajti pojavljajo se nove in nove, v kemijskih laboratorijih proizvedene droge. Ali lahko kemija razreši življenjske težave? Osnovni problem je želja po drogiranju. Mar je to res potrebno? Mar se ni mogoče zabavati in sproščati na drugačne načine? Kaj smo naredili za poznavanje in promocijo zdravih

načinov zabave? Pričakujem, da dijaki šolskih plesov in drugih zabav ne bodo spravili na raven »zelenega gaja«. Šolski ples bi moral biti alternativa: brez drog in ob normalnih urah! Končno lahko mirno rečemo: normalen, napreden in moderen ni tisti, ki se drogira in je noč zamenjal za dan, dan pa za noč, ampak tisti, ki se v današnji plehki družbi odloča za smiseln in zdrav način življenja. K življenju spada tudi zabava, ki je prav tako pomembna kot učenje in delo. Tu smo v nevarnosti, da zabavo, zaradi tega, ker pri zabavi prihaja do zlorab, očrnilo. Zabava in sprostitvev sta za zdrav razvoj celovite osebnosti zelo pomembna. Vprašanje pa je: kakšna zabava in kako jo organizirati? Zabava z računalnikom npr. izključuje osebne stike in zlahka vodi otroka v zasvojenost ter povečuje socialno odtujenost in siromašijo otroka. Velika napaka je ponujati za nagrado otrokom gledanje TV in računalniških igrice. Neizprosno vprašanje, morda najtežje vprašanje med vsemi vprašanji, je: se znamo zabavati na zdrav način? Se znamo veseliti življenja? Se znamo veseliti tudi dela in učenja in med delom in učenjem?

BOGDAN VIDMAR

MIRIWE

Mladim predstavlja potovanje velik izziv. Ko hodiš po svetu in spoznaviš nove ljudi ter njihove kulture, bogatiš svoje življenje. Vendar obstajajo osebe, ki ne gredo na potovanje zaradi zabave, ampak želijo s svojim potovanjem pomagati ljudem, ki so v stiski in potrebni pomoči. Eden izmed takih je tudi Benjamin Tomažič, bivši ŠGV-jevec, ki je letošnje poletje preživel v misijonu Rukago, v Burundiju. Povprašali smo ga o njegovem potovanju in občutkih, ki so ga med potjo spremljali.

Zakaj si se sploh odločil iti v Afriko?

No, pred enim letom sem šel na podoben način v Peru in se mi je zdelo, da tam počnem nekaj dobrega. Sem mislil, da bi morali delati dobro in pomagati ljudem v stiski. Zdelo se mi je, da ni dovolj le nakazovanje denarja raznim dobrodelnim organizacijam, ampak je bolje, da sam doživiš revščino in tegobe, ki težijo ljudi po svetu in jim pomagaš. Drugače pa se mi je to potovanje zdelo tudi avantura. Spustiti se v nekaj novega in združiti popotovanje z delanjem dobrega.

Kje si izvedel za ta misijon?

Od Svetega Duha (v smehu). Kot sem že prej rekel sem v Peruju začutil, da je tisto, kar sem počel tam, dobro. Zato sva se z Urbanom odločila, da greva na podobno izkušnjo tudi letos. Tako sva poiskala najrevnejše države na svetu (po BDP-ju na prebivalca) ter vzpostavila stike s salezijancem Danilom Lisjakom, ki deluje v misijonu v Burundiju. Mislim, da če začneš iskati nekaj, kar si resnično želiš najti, boš to zagotovo našel in tako sva tudi z Urbanom našla nov izziv v osrčju Afrike. Z Božjo pomočjo je vse mogoče.

Kakšna je bila vaša pot do misijona?

5. julij, okrog 18-ih smo z letališča Jožeta Pučnika vzleteli proti Londonu. V Londonu smo prespali in prevzeli 200 kg prtljage za misijon. Spali smo v prvem razredu in moram reči, da je bila to zanimiva izkušnja. Iz Londona smo odšli proti Nairobiju, od tam proti Kigaliju in nazadnje smo prispeli v glavno mesto Burundija, Bujumburo. Od tam smo se z Danilovim džipom odpeljali proti Rukagu. Pot, ki vodi do misijona, ni asfaltirana in zato je vožnja bolj »pestra«, vendar smo brez večjih težav prispeli do našega cilja.

V misijonu jih le nekaj govori angleško, zato si se moral učiti francoščine, ki je v njihovem dialektu pogostejša. Ali si imel z učenjem kakšne težave?

No, nisem zelo nadarjen za jezike, vendar mi učenje francoščine ni povzročalo resnejših težav. Zdi pa se mi, da je učenje enostavnejše, če imaš v ozadju nek cilj, ki ga želiš z učenjem doseči. Vedel sem, da je pomembno, če poznam jezik in sem se zato potrudil. Vendar jih kljub znanju francoščine velikokrat nisem razumel, saj je njihov prvotni jezik kirundi. To je zelo zapleten jezik, saj se njegova slovnica povsem razlikuje od slovenske.

Kaj si sploh počel v misijonu?

Naš cilj je bil pokriti tamkajšnjo šolo, tako smo en mesec posvetili gradnji strehe. Drugače pa smo priskočili na pomoč, kjer je bilo potrebno. Tako sem postavljaval elektriko, popravljaval tovarnjak in razne

stroje ter nasploh počel praktična dela. Dekleta so za spremembo od nas velikokrat pleskala prostore, več časa posvetila delu z otroci ipd. Na koncu pa smo vsi skupaj pomagali tudi pri izvedbi tamkajšnjega oratorija. Lahko bi rekel, da sem vsak dan počel nekaj novega.

Kako pa je potekal tvoj dan?

Zjutraj približno ob sedmih sem vstal in se udril. Čez pol ure je sledila molitev, nekje okrog 8-ih pa smo imeli zajtrk. Ob devetih sem se odpravil na delo, karkoli je bil potrebno posortiti tisti dan. Ob trinajstih je sledilo kosilo, čez eno uro, pa sem se spet odpravil delat. Po delu, ki se je končalo ob osemnajstih in pol je sledilo tuširanje ali 'lončkanje', kot smo ga poimenovali, saj smo se ponavadi umivali z vodo iz veder. Približno ob devetnajstih je sledila večerja, po večerji pa si se lahko umil, če se nisi imel časa prej. Zatem refleksija dneva in spanje.

Kaj te je najbolj presenetilo pri tamkajšnjih ljudeh in kaj pri njih najbolj občuduješ?

Mislim, da je bilo to njihovo življenje, njegov potek. Ne morem reči, da ga razumem. V teh krajih vlada velika revščina, taka, kakršne si mi sploh ne moremo predstavljati. Starši ne vedo, ali bodo imeli naslednji dan dovolj hrane, da bodo lahko nasitili svoje otroke. Živijo za boljši jutri, vsako jutro upajo, da bodo dobili dovolj hrane, da preskrbijo družino. Naši problemi se v primerjavi z njihovimi zdijo nepomembni. Pri njih občudujem, da si po tridesetih letih vojne prizadevajo živeti kot ena skupnost, v miru in slogi. Prej so se plemena med sabo borila za prevlado. Ljudje sedaj res živijo z odpuščanjem, da bi tako ustvarili mir. Ni več pomembno, čigav si, ampak kdo si, kaj si. Lahko rečem, da občudujem, njihovo voljo do življenja, kljub temu da je življenje tam zelo težko.

Ali torej tam bolj cenijo življenje?

Uf, tole je pa zelo težko vprašanje. Seveda ljudje tam cenijo življenje in želijo živeti, vendar pa bi lahko rekel, da se zdijo velikokrat zelo nepremišljeni. Tam živijo družine s trinajstimi otroki, vendar že v začetku vedo, da jih ne bodo mogli preživeti. Ti otroci morajo tako sami iskati kaj za pod zob. Otroci so v Afriki zelo pomembni, saj tam ljudje ne prejemaajo pokojnine in otroci tako skrbijo za svoje starše, ko ti niso več zmožni delati. Med vojno je življenje pripadnika nasprotnega plemena pomenilo zelo malo. Življenje Pigmejca je bilo recimo vredno manj od živali in so jih pretepli do smrti, da ne bi po-
18 | ISKRE

rabili 'dragocenih' in dragih nabojev. Ne vem, če je to ravno cenjenje življenja, vendar pa je zelo težko primerjati med sabo naše in tiste kraje ter reči, kateri narod bolj ceni življenje. Res pa je, da so ti ljudje že veliko prestali in zato vedo, kako pomembne so nekatere manjše stvari, ki se nam zdijo samoumevne.

Kaj pa jim pomeni vera?

Zelo veliko. Vera je močan del njihovih življenj. Zdi se mi, da tam res živijo za in z vero. Ni tako, kot pri nas, ko »si veren« že, če hodiš k maši. Naša vera nas uči, naj odpuščamo in tam res to delajo. V nedeljo sploh ni vprašanje, ali bodo šli k maši ali ne. Kljub temu da je cerkev osem kilometrov stran, se vsako nedeljo udeležijo nedeljske maše, ki traja tudi po tri ure. Cerkev jim tudi omogoča šolanje, zato je povezava z vero še toliko bolj prisotna.

Kateri trenutek se ti je na tvojem potovanju najbolj vtisnil v spomin?

Mislim, da so bili to začetni trenutki, ko so otroci pristopili do tebe, kot do enega izmed njih, za razliko od odraslih, ki imajo belce za nadljudi. Že preprost otroški nasmeh je dovolj, da se nekje počutiš sprejet. Nasploh so trenutki, ko so nas obkrožali otroci najbolj ostali v mojem spominu. Spomnim se recimo tudi, kako smo šli na sprehod in je okrog nas hodila kopica otrok, ki so se smejali. Otrokom so se naša dekleta zdela zelo zanimiva, saj imajo na rokah dlake, ki jih oni nimajo in tako so jih božali in začudeni govorili umuzungu (belka).

Ali bi rad še kaj sporočil bralcem isker?

Vsi smo odgovorni za to našo zemljo, zato je dobro, da na svoji poti opazimo tudi bližnje - to zna narediti našo pot zanimivejšo in lepšo. Mladi, ne bojmo se delati tistega, kar resnično hočemo! Pravo hrepenenje vodi vedno do Boga, do lastnega bistva! Jambo!

AFRIKA

Na Škofjjski gimnaziji Vipava smo v lanskem šolskem letu člani likovnega krožka sodelovali na natečaju Development Youth Prize. Izdelovali smo plakate na temo turizem, vremenske spremembe ter problem vode in energije v Afriki. Iz vsake države sta bila nato izbrana dva dijaka, ki sta se udeležila srečanja v Strasbourgu.

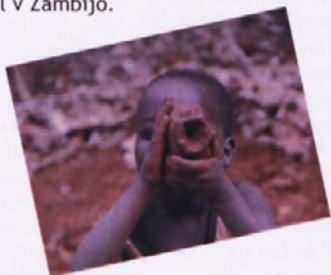
Med tridesetimi dijaki iz Slovenije je v Strasbourgu potovala tudi naša dijakinja Lara Likar. Tam je nato prejela še glavno nagrado in si s tem prisvojila potovanje v Zambijo. V nadaljevanju sledi pogovor z njo.

Kakšen motiv si izbrala za svoj plakat in kaj si z njim želela prikazati?

Tema mojega plakata je turizem. Fotografija predstavlja pogrinjek z modrim krožnikom (ocean), Afrika je narejena iz rumenega riža ter nekaj zelenjave, ki predstavlja afriške otoke. Poleg krožnika sta nož in vilica. Pod pogrinjkom pa piše "come and taste it ...", kar pomeni 'pridi in poskusi'. S tem sem hotela ljudi nagovoriti, naj pridejo v Afriko in spoznajo, kaj jim ta dežela ponuja. Ne samo kulinarčne dobrote, temveč predvsem kulturo, naravo ter eksotiko, ki jo Afrika za Evropejce gotovo ima.

Občutki ob razglasitvi rezultatov in potem, ko si ugotovila, da si dobila glavno nagrado so najverjetneje nepopisni, pa me vseeno zanima, kako je vse skupaj potekalo?

Podelitev nagrad je potekala 17. novembra v Strasbourgu. Za uvod je nastopila afriška plesna skupina, ki nam je že na začetku postregla s koščkom eksotične afriške kulture. Nato je sledil nagovor evropskega komisarja Louisa Michela, ki je kasneje razglasil zmagovalce ter podelil nagrade. Iz vsake evropske države so razglasili finalista, ki bo marca drugo leto potoval v Zambijo.

Najbrž se že »pripravljáš« na odhod v Afriko, kakšni občutki te obdajajo?

Ne, na odhod v Afriko se sicer še ne pripravljam. Ampak sem vseeno polna pričakovanj. Kajti prav potovanje v Afriko je že od nekdaj na vrhu mojega seznama želja, ki jih želim izpolniti.

Kaj pričakuješ od potovanja?

Upam, da bo potovanje ena tistih velikih izkušenj, ki povzročijo, da gledaš na svet z drugačne perspektive. Kajti kot je rekel g. Louis Michel, iz Afrike nihče ne pride enak. Verjamem, da bova tudi z mojim mentorjem, z g. Davidom Ličnom, ki me bo v Zambijo spremljal, od tam z novim pogledom na svet. S pogledom, ki ni tipičen za moderno družbo, ki ne želi vedno več, ampak je srečen s tistim, kar mu je dano.

MAJA DAKSKOBLER IN LARA LIKAR

VTISI ŠGV-JEVSKIH PROFESORJEV O ŽELIMELJSKI GIMNAZIJI

Sebastjan Mozetič

Kje naj začnem z vtisi o gimnaziji v Želimljah? Vtisov je veliko in dobro bi bilo, da jih nekako urejeno napišem. Ob prihodu v učilnico fizike mi je bilo kmalu jasno, da je to učilnica profesorja, ki fiziko poučuje prek eksperimentov in demonstracij. Vse na svojem mestu in hkrati pri roki. Zelo moderno opremljena.

Na prvem zajtrku sem se spoznal s celotnim vodstvom zavoda. Zelo prijetna družba za prišleka, ki je potreben pomoči in potrpežljivega ponavljanja raznih naptokov in nasvetov čez cel teden bivanja. Bilo mi je zelo všeč, da se med kosilom in večerjo pomešajo vsi: dijaki, profesorji, vzgojitelji in vodstvo šole ter se pogovarjajo o tem in onem.

Vtisi učnih ur pa so zelo pisani. Disciplina je res na zelo visoki ravni. Med urami je tolikšna tišina, da predavatelju ni potrebno dvigniti glasu. V primeru povišanega šuma je pomagala že "metoda ostrega pogleda". Priznati pa moram, da nisem imel najboljših povratnih informacij o dožemanju snovi. Kljub temu sem poskusil snov predstaviti na "moj", dokaj matematično-teoretični način. Upam, da so vsi preživeli in niso zaradi mene zasovražili fizike.

Še enkrat hvala vsem dijakom in delavcem želimeljske gimnazije za zelo zanimivo in poučno skupno bivanje.

Daniel Sušnik

Vesel sem bil, ko je prišel teden zamenjave. Spoznal bom od znotraj, kako zgleda šola mojih otrok.

Počutil sem se zelo dobro. Profesorji so me prijazno sprejeli, dijaki pa so se hoteli izkazati in so zavzeto sodelovali pri športnih urah.

Zamenjava je bila pozitivna. Videl sem, kako se dela drugje. Dobil sem nove ideje, ki jih bom uporabil pri svojem pouku. Po drugi strani pa sem ugotovil, da v Vipavi kar dobro delamo pri ŠVZ.

Veselil sem se tudi, ker sem imel do šole samo 10 minut vožnje. Komaj sem se usedel v avto, sem že bil v šoli.

Moji vtisi pa so samo potrdili, kar sem že vedel o šoli. Da je Gimnazija Želimlje zelo dobra šola, kjer so dijaki vzgojeni v krščanskem duhu.

Marija Slavec

Z veseljem sem sprejela izziv za izmenjavo profesorjev z želimeljske gimnazije. V zasnežene Želimlje sem prišla v torek in se veselila pouka v novih okoliščinah. Fizikalna učilnica, ki smo jo uporabili za prvo uro kemije, me je očarala s svojo praktičnostjo, veliko tablo in pa platnom za projekcijo. Dijaki pa so me presenetili s svojo pridnostjo in zbranostjo pri pouku. Pri nas v Vipavi smo navajeni na glasen zvonec, ki oznani konec ali začetek ure, zato sem nekaterekratila odmor, ker sem preslišala zvonec. Seveda sem pa zato včasih tudi malo zamudila, ker na začetku še nisem osvojila labirinta učilnic in mi je kar nekaj časa vzelo iskanje učilnice. Hvaležna sem vsem dijakom in profesorjem v zbornici za pomoč in lepo vzdušje. Upam tudi, da sem v predstavitvi naše šole uspela prikazati malo vzdušja Škofijske gimnazije Vipava in seveda navdušenja nad kemijo.

DRAGI JAZI!

Upam, da tole ne bo izgledalo preveč egocentrično že iz naslova, ampak res nisem vedel, kakšen nagovor naj napišem na začetek tega pisma. Ne zameri mi, če bom slučajno čudno pisal, ampak še nikoli nisem pisal samemu sebi, sploh pa ne ob novem letu. Ob koncu dela se vsak ozre na opravljeno in pregleda, če je vse v redu in kakšni so rezultati. Dober podjetnik ob koncu leta preveri pretekle posle in opravljeno delo, ki ga je njegova družba opravila, in objavi dobiček ali izgubo. Prav je, da se tudi vsak izmed nas ozre na preteklo leto in sam pri sebi razmisli: »Kaj sem v tem preteklem letu dosegel? Katere zastavljene cilje sem izpolnil in katerih ne? Ali sem sam pri sebi odkril kakšne nove sposobnosti ali talente? Ali sem se s kom zblížal ali se od koga oddaljil? Kakšen je splošen vtis preteklega leta?« Pogosto začnemo ob tem delati načrte za prihodnje leto.

Karkoli se je že zgodilo v preteklem letu, je zgodovina in le-te ne bomo mogli več neposredno spreminjati. Človek v danem trenutku razmišlja na en način in potem glede na razmere ravna tako, kot si v tistem trenutku zamisli. Kasneje, ko lahko o tem dogodku ali dejanju razmišlja, se mu zdi, da bi bilo nekaj mogoče narediti tudi drugače. Vendar pa je takrat že prepozno in dejanje je že opravljeno in je v bistvu že zgodovina. Človek lahko kasneje popravi, kar je že napravil, samega dejanja pa ne more več spremeniti. Zato tebi Jaz, želim, da bi vse, kar bi v naslednjem letu počel, naredil najboljše, kar se da in bi bil z opravljenim zadovoljen in ti ne bi bilo žal, da si nekaj napravil. Vendar pa ti obenem želim, da bi se za vse dobre stvari opogumil in jih napravil brez oklevanja. Slovenski pregovor pravi: »Priložnost izgubljena, ne vrne se nobena.« Moja velika želja je ta, da nikoli ne bi zamudil nobene dobre priložnosti za lepo in da bi te priložnosti do potankosti izkoristil.

Latinska modrost uči: »Effugere non potes necessitates, potes vincere.«, kar bi v prevodu pomenilo: »Nadlogam ne moreš ubežati, lahko pa jih premagaš.« Tudi ti, Jaz, vsako nadlogo, ki se pojavi, poskušaj obrniti sebi v prid kot nekakšen izziv, ki ga je potrebno sprejeti in opraviti in to čim prej, kajti z odlašanjem se vse le vleče in lahko se zgodi, da naloge na koncu niti ne opraviš, kar pa ni dobro, saj pogosto lahko sledijo sankcije. Ne govorim le o težavah, ki lahko nastopijo, ampak tudi o vseh dolžnostih, ki jih pač moraš opraviti. Moja želja je, da bi vse to odlično opravil in užival rezultate. Še eden od latinskih pregovorov deluje kot nekakšen vzklik: »Hic Rhodus, hic salta!« ali v prenesenem pomenu: »Kar tu in zdaj pokaži, kaj veš in znaš!« Kako bi ti, Jaz, ravnal v primeru, da bi ti nekdo tako rekel? Ali bi se potuhnil in se poskušal izmuzniti ali bi to vzel za izziv in pokazal svoje znanje in sposobnosti? Morda se včasih premalo zavedamo, a lastnost, da je nekdo zmožen v nedoločnem trenutku, ko je z mislimi popolnoma nekje drugje, hitro reagirati in pokazati svoje znanje in veščine, je zelo pomembna. Že sama odzivnost na neke dogodke je zelo pomembna. Družbo in okolico je potrebno pazljivo in natančno opazovati, ne le zato, da neke priložnosti ne bi zamudil, ampak tudi zato, da bi od tega kaj imel, saj rek pravi: »Kdor prej pride, prej melje.« Ne mislim v tem primeru, da bi se moral za prvi dostop do nečesa boriti z vsemi sredstvi ali celo na škodo drugih. Konkurencija res ni najboljša stvar, vendar pa je ne smeš uničiti, lahko jo le presežeš, da konkurence zate ni več. Danes pa je največji človekov problem pomanjkanje časa za vse. Ali pa se človeku samo zdi, da mu primanjkuje časa, ker si ga ne zna pravilno organizirati. Zakaj naj ne bi šla skupaj prosti čas in delo? Zakaj naj bi kronično primanjkovalo predvsem prvega. V še tako delovnem dnevu, lahko gremo s prijatelji na pijačo ali kam ven in opravimo vse svoje dolžnosti v službi in doma. S pravo organizacijo in skrbnim ravnanjem s časom, lahko vse to napravimo. Moja velika želja je, da bi v naslednjem letu vsako sekundo svojega časa skrbno porabil in je ne zapravil, kajti ura zgubljena ne vrne se nobena. Želim, da bi imel čas tako za prijatelje in družino, kakor za šolo in ostale obveznosti. Da bi bil zmožen učiti se in potovati po različnih zanimivih krajih. Da bi imel čas za branje in

gledanje filmov. Da bi imel vedno čas in dobro voljo za prijatelje, četudi bi moral narediti še tako dolgotrajno ali težko delo. Da niti drobna sekunda ne bi bila izgubljena. V modernem svetu velja rek: »Čas je denar!« To kaže na njegovo veliko dragocenost. Zato ga le prav izkoristi. Vendar pa to ne pomeni, da ves svoj čas egoistično porabljaš le za svoje delo in trud za lastni dobiček in uspeh, kar naj bi ti prineslo udobje, ampak svoj čas posvetiš tudi drugim. Tu je potrebno zelo dobro paziti, kajti vedno, ko neko stvar počneš, se je potrebno dobro vprašati, zakaj ti delam in kakšne bodo posledice ali kaj bo meni to sploh prineslo. Vsako delo ne prinaša nujno nekega dobička in velika vlaganja truda so lahko zaman in človeka izčrpajo, zato je potrebno tudi delo vrednotiti. In to sposobnost pravega vrednotenja dela in lojalnosti tistemu delu, ki ga opravljaš, želim tudi tebi, Jaz. Za uspeh se je potrebno truditi, pogosto nečemu tudi odpovedati in uporabiti tudi več časa, da pri delu nismo prehitri in se hitro zmotimo, prev tako pa tega ne smemo delati prepočasi, da nam še tako veliko časa ne zmanjka in nečesa ne opravimo, kar je najslabše. Latinski rek: »Per aspera ad astra.« nam jasno pove, da je pot do slave in vsega lepenga vedno trnova in pogosto dolgotrajna. Tebi želim, da bi se tega ne ustrašil in bi pogumno stopil na to trnovo pot in se spopadel z vsemi preprekami, ki otežujejo doseg nečesa in da bi ob koncu lahko užival v uspehu. Pogosto se zgodi, da je neko stvar zelo težko ali celo najtežje začeti. Pregovor: »Incipit Dimidium facti est coepisse.« prinaša sporočilo: »Začni! S tem je pol dela že za teboj.« Tudi ti se ne boj začeti, kajti nadaljnje delo bo mnogo lažje potekalo

in pridobil si boš dragocene izkušnje, ki ti bodo lahko koristile tudi kasneje. In res nikoli ne obupaj, če se ti bo kaj zataknilo, ampak verjemi vase in nadaljuj. Kajti: »Magnus gubernator et scisso navigat velo.« ali »Dober krmnar pluje tudi s strganim jadrom.« Res nikoli ne obupaj nad tem, kar počneš in vedno se trudi za najboljše in bodi pogumen, ker:

»Sreča je na strani pogumnih.« Ob tem pa še nasvet predvsem za šolo: »Ne učimo se za šolo, ampak za življenje.« Naj si vse znanje, ki se ga

naučiš, vtisneš v spomin, pa ne za ocene in končni uspeh, temveč zato, da boš vse to znal združiti s svojimi talenti in koristno uporabiti v življenju.

Kajti znanje je

dragoceno - nikjer ga ne moreš kupiti, vseeno pa je vedno potrebno in iskano. Saj: »Več znaš, več veljaš.« Vendar pa je vseeno dobro misliti še na nekaj. Težave so v življenju neizogibne in ljudje pogosto delamo napake, vendar pa mora imeti vsakdo pred očmi, da se iz napak največ nauči, saj naslednjič veliko bolj premisli, kaj počne in ravna bolj preudarno in modro. Ti, Jaz, se tudi v prihodnjem letu napakam ne boš mogel izogniti, saj vseh ne boš delal zavestno, želim pa, da se iz njih naučiš reševati probleme in postaneš modrejši. Pa še nekaj: »Numquam invenietur, si contenti fuerimus inventis.« torej, če bi bili vedno zadovoljni z odkritim, ne bi nikdar odkrili nič novega. Bodi tudi ti radoveden in imej v sebi raziskovalno žilico. Tudi sam odkrivaj znanje in si širi obzorja in uči se veččin, ki te jih šola ne nauči, v življenju pa ti bodo lahko velikokrat prav prišle. Saj se ne učimo le v času šolanja, ampak vse življenje. Pri tem pa je dobro odkriti svoje talente in področja, ki jih obvladaš, saj boš tudi po njihovi zaslugi spoznal svoje poslanstvo in prišel do lastne vloge in poklica v prihodnosti. Vse to osebno bogastvo sposobnosti pa pravilno in uspešno uporabi. Pred kratkim se mi je še posebno močno vtisnilo v spomin nekakšno vodilo: »Le tisto bogastvo, ki ga pokloniš, bo za vedno tvoje!« Tudi ti se tega vedno zavedaj in se ne oklepaj z vsemi silami materialnih dobrin. Bodi ti njihov gospodar, da ne bodo ene vladale tebi. Uporabi jih za dobro drugih in sebe. Z njimi nekomu pomagaj in ga osreči. Vendar pa ne pozabi, da pogosto drugi potrebuje le tvoj nasmeh, lepo besedo, dobro voljo, del časa in pomoč v primeru težav. Človeku velikokrat to več pomeni kot vse materialne dobrine, s katerimi poskušajo nekateri le-te nadomestiti. Naj v tebi ne vlada potrošniška miselnost ampak bodi tudi z malim zadovoljen, saj boš

tako tudi velikega vreden in ga boš lahko dosegel. V današnjem času se pogosto dogaja, da človek ne prevzema odgovornosti za to, kar počne. Ne misli na posledice, ki bodo sledile in na kasnejši vpliv tudi na druge. Ti, Jaz, pa se zavedaj, kaj počneš in pri tem misli tudi na to, kako bo, ko boš nekaj dokončal. Še preden se lotiš nečesa, pomisli, kaj bo to prineslo in ali ne bo mogoče škodovalo drugim ali tebi. To bo utrdilo prepričanje o pravilnosti ravnanja in zmanjšalo omahovanje in negotovost, saj boš manj stvari prepustil naključju. Pesnik Tone Pavček je v enem od verzov napisal: »Na svetu si da gledaš sonce, na svetu si da sam si sonce.« Tudi ti bodi to sonce, ki prijetno osvetljuje vse okoli sebe in razveseljuje, prijetno greje in žalost spreminja v veselje. Nikar pa ne sveti v oči in ne bodi nadležno. Ne vtikaj se vanje in jim pusti svobodo. Le tako jim bo v tvoji družbi lepo. Pa naj te vedno spremlja še največje bogastvo: zdravje. »Mens sana in corpore sano« ali »Zdrav duh v zdravem telesu.« Naj bo ta duh vedno v tebi, da boš lahko izpolnil vse ostale želje, ki sem ti jih že zaželel. Upam, da

ne zameriš, ker je vse pismo tako preprejeno z raznimi pregovori in reki, a prav ti v najkrajši obliki nosijo sporočilo, ki je pomembno. Tudi ti bodi v prihodnjem letu jednat in nosi pomembna sporočila v kratki obliki. Ne delaj svojega življenja še bolj zapletenega, saj je to tako že samo po sebi. Mesec januar se imenuje po rimskem bogu Janusu z dvema obrazoma, z enim gleda v preteklost oz. preteklo leto, z drugim pa v prihodnost. Skrbeti za preteklost je brez smisla. V tvojih rokah pa sta tvoja sedanost in prihodnost. Vzemi ju v roke in ju naredi najlepša, kar se da. »Just do it!« In zagotovo se ti bo nasmehnila sreča. Čez eno leto pa spet vzemi v roke to pismo. In predstavljaj si, da načrtuješ in da je pred tabo najlepše leto v tvojem življenju. Vsak dan živi tako, kakor da je tvoj zadnji, in nikoli ne obupaj, ko svoje najlepše sanje spreminjaš v realnost.

Srečno!

MARTIN UŠAJ (2. A)

DRAGA MI!

Približuje se novo leto. Kar pomeni, da je sedaj nad vse ugoden čas za nove začetke. Tako kot večina pripadnic nežnejšega spola, sem tudi sama sklenila, da se bom znebila svojih pomanjkljivosti ter postala domala popolna. V pomoč mi bodo štirje trdni sklepi, ki jih nameravam skrbno izpolnjevati:

1. sklep:

Kot vsaka vestna ženska sem na prvo mesto postavila hujšanje. Največ težav mi je povzročala izbira primerne diete. Na koncu sem se odločila za zelo okrutno metodo z veliko odpovedovanji, a zato pričakujem toliko večje rezultate. Odpovedala se bom pretiranemu uživanju testenin in mesnih izdelkov. Pravzaprav nameravam postati vegetarijanka. Rdeče meso je tako ali tako nezdravo, belemu pa preti ptičja gripa.

Prehranjevala se bom zgolj s čokolado, piškoti, slaščicami in podobnim. Ker se zavedam pomena sadja in zelenjave, bom jedla veliko krompirjevega čipsa s papriko in sadnih tort. Težo zaužite hrane nameravam zmanjšati s sladkorno peno, za katero se morajo celo nasprotniki moje diete strinjati, da je resnično lahka, in kolicami.

2. sklep:

V prihajajočem letu nameravam najti sanjske-

ga moškega svojega življenja oziroma spoznala bom princa svojih sanj.

Njegove lastnosti sem že do potankosti določila. Biti mora postaven, pameten, imeti mora dober smisel za humor in oči čokoladnega odenka. Preglavice mi povzročajo zgolj barva njegovih las. Ne morem se zediniti, katera bi mu bolj pristajala, rjava ali črna. Vsekakor pa ne sme biti plavalasec. Preveč blond barve, skoncentrirane na enem mestu, pač ne more biti koristno. Obstaja namreč vprašanje, ki se glasi: »Zakaj hodijo blondinke oborožene v trgovine?« in odgovor je: »Zato, ker ob vhodu piše akcija.« Glede na to, da se bližajo ponovletne razprodaje in je Bush še vedno predsednik ZDA, si ne želim videti svojega princa, ujetega za zapahi. Še manj seveda sebe.

Naj ta sklep zaključim s priprošnjo za vse čedne fante. Prosim, kupite si majice z napisom: »Pred ogledom si zavarujte oči. O morebitni zaljubljenosti in drugih stranskih učinkih se posvetujte z Amorjem ali Erosom.«

3. sklep:

Zdrav duh v zdravem telesu. Zlato pravilo mojega novega življenja. Zato se nameravam resno posvetiti treningu športa. Izbrala sem tistega, pri katerem se naprezajo vse telesne mišice in je nadvse koristen za naše zdravje.

Ta je (čas je za fanfare) SPANJE.1

Moja edina konkurenca so lenivci, vendar si z njimi ne belim glave, saj jih bom diskvalificirala zaradi zlorabe prepovedanih substanc.

Posebej pa sem ponosna na to, da me pri tem podpirajo tudi profesorji, ki mi bodo prepevali uspanke: Come te non c'è nessuno, Funkcije, Male in velike začetnice (spoštovana gospa razredničarka, do vas ne gojim nikakršnih zamer, saj vas imam za odlično predavateljico, vendar morate priznati, da ta snov ne spada med najzanimivejše), Toplotni pasovi Afrike itd. Nekaj problemov mi bosta povzročali le kemija, kjer se bodo nekateri navijači pretirano

1 op. prev.

razvneli, in fizika. Tu velja zakon močnejšega in z gospodom Mozetičem se pri tem ne morem kosati. Vendar mi tudi to ne povzroča pretiranih skrbi, saj si obetam pomoči svojega zvestega podpornika, dr. prof. Saj Veste Koga. Ta me bo ob svojih zimzelenih melodijah Jezik pleše, Besedica po zraku šviga in Jaz pa mislim ponovno zazibal v trden spanec.

4. sklep:

Ta je najslajši, zato sem ga prihranila za konec. Pravzaprav gre za strateški načrt, kako bom obogatela. Izkoristila bom svoje naravne danosti. Najprej sem želela patentirati svojo pisavo, ki je nadvse primerna za pisanje plonkov. Vendar sem žal 15 let premlada in so mi računalniki prevzeli cvetoč posel. Je pa tudi res, da je moj črkopis velikokrat razumljiv zgolj tistemu, ki ga je napisal.

Zato bom izkoristila svoj drugi talent. Prijavila se bom na "pop stars" in zmagala s pesmijo Ne grem na kolena. Sodnike bom prepričala z angelskim petjem in ljubkostjo. Ker pa se zavedam, da je pomembna tudi koreografija, bom najela tri postavne sošolce, ki bodo plesali oblečeni v ribiške mreže.

Svoje spise rada zaključim z globokimi mislimi še globljih ljudi in tako bom tudi to pismo. Tokrat sem izbrala pesem angleškega pevca Eltona Johna:

THE BRIDGE

*I've seen the bridge and the bridge is long.
And they built it high and they built it strong.
Strong enough to hold the weight of time,
long enough to leave some of us behind.*

*And every one of us has to face that day.
Do you cross the bridge or do you fade away.
And every one of us that ever came to play,
has to cross the bridge or fade away.*

*Standing on the bridge, looking at the waves.
Seen so many jump, never seen one saved.
on a distant beach your song can die,
on a bitter wind, on a cruel tide.*

*And the bridge, it shines.
Oh, cold hard iron.
saying come and risk it all
or die trying.*

Ne bojim se valov, plimovanja in vetrov. Kdor nikdar nič ne tvega, tudi ne more biti srečen. Sama bom pogumno stopila na most in ga prečkala. Pri tem pa nameravam poskrbeti tudi za varnost. Tako se bom požvižgala na recesijo in uživala le živila slovenskega izvora, pri spogledovanju z brhkimi mladeniči bom uporabljala sončna očala, spala bom zgolj na ležiščih Dormeo, in ko se bom med petjem metala na kolena, si bom nadela ščitnike.

Kljub temu da se sedaj norčujem, kdo ve, morda postanem tako prikupna kot Angelina Jolie in v prihajajočem letu srečam moškega, s katerim bom imela najmanj 6 otrok, od tega tri lastne in tri posvojene. Prav tako lahko z veseljem napovem, da se Sloveniji na naslednji Olimpijadi obeta zlato. In če si kdo želi avtoogram naslednje zmagovalke Evrovizije, lahko izdam, da jih že delim.

Posiljam ti prisrčne pozdravčke in poljubčke.

MC

EN DAN V ŽIVLJENJU IVANA DENISOVIČA

V dijaških letih sem rad segal po knjigah pred kratkim umrlega ruskega pisatelja Aleksandra Solženicina. Po njegovem delu Deveti krog sem vzel v roke še knjigo En dan Ivana Denisoviča. Obe na pretresljiv način opisujeta življenje v Stalinovih taboriščih, saj je pisatelj sam izkusil vso strahoto, ki jo je boljševidni režim pripravil za »sovražnike ljudstva« v tako imenovanih gulagih, kot so reki taboriščem. Kakor sem deveti krog prebral na dušek, sem drugo delo kmalu odložil. Preveč za en dan, sem si rekel in ga nisem prebral do konca. Sedaj naj bi napisal nekaj podobnega o sebi. Vsekakor ne bo cela knjiga, le kratek članek.

Na nočni omarici se oglasi radio. Deset do šestih je, pomislim. Še nekaj minut lahko potegnem, predem se bo oglasila budilka. Spet se za hip izgubim v rahlem snu, potem pa: drrrrrinnnn ... Vstanem in na kratko pozdravim Njega, v čigar varstvu sem preživel to noč, umivanje, oblačenje ..., obred, ki je vojaško kratek. Z enim ušesom poslušam radio in ujameš šalo za dobro razpoloženje in lep, nasmejan začetek dneva. Takole se približno glasi. Neko gospo vprašajo, kaj njen mož občuduje na njej. »To vam pa lahko takoj odgovorim,« reče ta. »Občuduje mojo postavo, lep obraz, usklajeno obleko, mojo urejeno frizuro, mojo kuhinjo ...« »In kaj pa vi, gospa, občudujete pri svojem možu?« Žena malo pomisli in odgovori: »Pri svojem možu najbolj občudujem njegov prefinjen okus.«

Še enkrat pregledam učno snov za današnji dan, pogledam na seznam, kdo je na vrsti za izpraševanje, vzamem aktovko in stopim iz stanovanja. Zunaj me objame jutranji hlad, pravzaprav mraz. Avtomobilske šipe so spet zaledenele. Sinoči sem napačno ocenil, da ne bo zmrzali. Po zajtrku bo potrebno nekaj tople vode, da se bodo zaledenele šipe odtajale. Treba bo pohiteti, da ne zamudim prve ure.

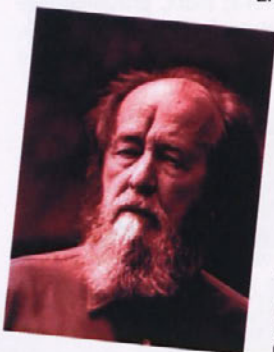
V zbornici je delovno vzdušje, profesorji se pripravljajo na prvo uro. Pozdravim, vzamem dnevnik, pripomočke in se ob zvonjenju napotim v pritličje, v drugi razred. Ko grem po hodniku mimo prvih razredov, dijaki izginejo po razredih. Nasmehnem se in pri sebi pomislim: »Saj bežijo kot perutnina pred volkom.«

V razredu je tudi »delovno« vzdušje, potreben je krepak pozdrav, da dijaki opazijo, da sem v razredu. Spet sem prišel »prezgodaj«. Po molitvi se vrata odpirajo in zamudniki pri-

hajajo z raznimi izgovori, češ da je imel avtobus zamudo, drugi spet, da je zaspal, tretji, da se je moral za eno uro posloviti od ... Naj se jezim, naj še sam zamujam, da bodo dijaki prihajali »točno« ali se držim ure, z upanjem, da bo nekoč bolje?

Spraševanje. Ne vem, če dijaki vedo, da spada ta del med profesorjeve neprijetne dolžnosti, vsaj zame. Resnici na ljubo, v tem razredu se ne bojim, da bom moral čakati na odgovor in vleči iz dijaki pozitivno oceno, še najmanj, da bi moral ponavljati besede nekega profesorja:

»Ena minuta tišine za pokojne je dovolj, sedi!« Tega sem vesel in lepo mi je priti v tak razred. Pa vendar se pogosto sprašujem, ali je dijak, ki je bil vprašan, zadovoljen z oceno, je samega sebe ocenil tako, kot sem ga sam. Drugi del ure, razlaga nove

snovi je prijetnejše opravilo, še posebej, če je snov zanimiva tudi zame. Z mislimi sem pri snovi, vendar ne prezrem, da je eden od dijakov v časovni stiski. Naslednjo uro bo vprašan pri angleščini, zato hiti, da nadoknadi, kar je zamudil doma. Dam mu vedeti, da je zamešal urnik in da je sedaj pri uri zgodovine, naj se naslednjo uro osredotoči na angleški jezik zdaj pa naj sledi snovi. Nekoč

mi je dijakinja rekla: »Kaj mislite, da mora biti zame zgodovina najpomembnejši ali celo najljubši predmet?« »Ne,« sem odgovoril, »bilo bi dolgočasno, če bi bili vsi navdušeni nad njo, vendar se boš morala sprijazniti s tem, da spada ta predmet v učni program, kar pomeni, da boš morala nekaj vedeti o zgodovini.« Zvonec prehitro zazvoni, dijaki imajo pravico do odmora, zato pozdravim in zapustim razred. Živ žav na hodniku pričara mladostno vzdusje. Lepo je biti med mladimi.

Podobno minevajo ure v drugih in četrth letnikih. Zapuščam šolo in ne čutim utrujenosti, občutek, ki mi pove, da sem se danes v razredih dobro počutil. Nekaj moči, pravzaprav še več, bom potreboval na župniji, pri verouku. Po kosilu si privoščim kratek počitek. Pol ure

spanja me očitno okrepi za popoldansko delo. Popoldne me čakajo Budanje, moja župnija. Deveti razred je bil že pri birmi, zato se sprašujem, kako narediti snov zanimivo. »Ali bomo danes kaj zapeli?« je prvo vprašanje. Vzamem kitaro in zapojemo, tudi fantje, ki bi sicer radi delali kaj drugega. Potem razlaga. Življenje sv. Avguština jih pritegne, posebej njegova mladost, zato postavljajo vprašanja. Oddahnem si. Nekaj pa sem jim le lahko dal. Čaka me še sveta maša, potem bo današnji dan končan. Nocoj bom lahko rekel Gospodu: »Hvala za ta dan, vesel sem zanj in hvaležen!«

ANDREJ VOVK

TAM, KJER SEM DOMA

Sama sedim ob bregu jezera, na svoji najljubši skali. Tako lahko sedim ure in ure občudujem okolico. Vedno znova me preseneti nežnost, s katero jasno nebo objema zasnežene vrhove bližnjih hribov; kako se bori zaščitniško sklanjajo nad popolnoma mirno gladino jezera, kako zadnje zelene travne bilke v obupu segajo po šibkih sončnih žarkih. Samo sedim in razmišljam, kako naj vam opišem svoj najljubši kraj na svetu. Kako naj z vami delim mir in tišino, ki me tu, ob jezeru, vedno pričakata?

STONEWALL

JASLICE 2008

1.A...Z EKSPLOZIJO BARV

1.B...TI SI MOJ SONČEK

1.C...SVETA NOČ, BLAZENA NOČ

2.B...NARAVNI MATERIALI

2.A...KAMEN NA KAMEN PALAČA

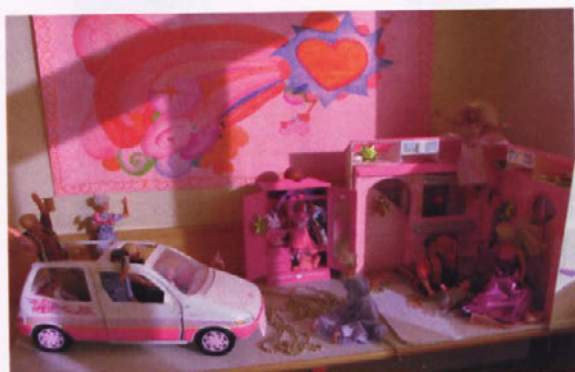
2.C...

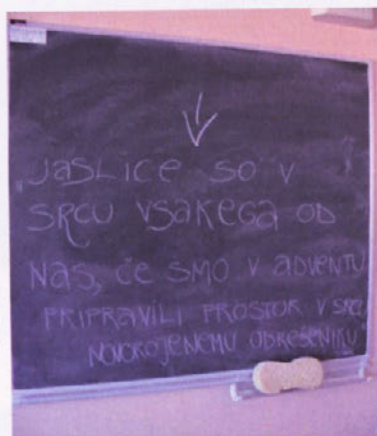
3.C...ZMAGOVALCI

3.A...SIMBOLIKA

3.B...PINKY

4.A...NAJBOLJ EKOLOŠKI

4.B...KLASIKA VEDNO VŽGE

4.C...ORIGINALNO

PESMI

HAIKU

Kapljica dežja
je tiho padla na tla,
se izgubila.

LINOVNA PESEŃ

Stopnice
so kot police,
lahko so v šoli
ali bloku, morda hiši.

Pogosto jih zamenjujejo dvigala,
škafte za ljudi, električna dostavljala.

Zgodi se, da se več stopnic združi v stopnišče,
ta pa v več vrst stopnišč za iz nadstropja v drugo, in pridejo otroci,
ki se radi drsajo po ograji in kot za šalo preskakujejo več stopnic hkrati,
da dolgočasno stopnišče kaj kmalu postane izredno zanimivo, živo in zabavno igrišče.

GLOSA

***Boli srce nesrečnega otroka,
vpraša se zakaj, a ne stoka,
preveč bilo je solz, ni mu več do joka,
izsušeno, razočarano srce sedaj mu poka.***

Vsak ima težave,
manjše, redko tiste prave,
ki vredne bi bile solza.

Tega se ne zaveda
komaj takrat se srce zaveda.
Ko pride do tistega dogodka,
ko solz že zdavnaj zmanjka,
a ni ti dovolj joka.

Ni dovolj prijazna roka,
boli srce nesrečnega otroka

Dokler mimo tebe gre,
uživaš, nič te ne potre.

Niti grda ne žaljivka,
čeprav tvoja duša pivka,
niti brca ne privabi ihte.

Ni nesrečen niti, ko ostane brez Kupidovega loka,
duši, solzam prepreči pot do joka.

Vse je prav, kar je storjeno,
tudi če ni pozitivno, najbolje narejeno.
vpraša se zakaj, a ne stoka.

Ko pa izgubo doživi,
ko se cenjena oseba od njega dokončno poslovila,
ko manjka mu prijazna, tolažilna rama,
ko v srcu mu ostane prazna, pusta jama,
takrat po životarjenju zaslovi.

Manjka mu povoda pravega,
da se opraviči, kar storil je nepravlega,
življenje ni več enostavno,
nič več ne zdi se popolno in naravno
preveč bilo je solz, ni mu več do joka.

Ne ve, kaj naj stori,
opravičiti se ga je strah, se mu ne ljubi,
ponos preveč ponosen je,
da bi se ponižal do te meje,
čeprav bližine si želi, po tako veliki izgubi.

Odtaval daleč je, več ne koraka,
bolj podrsava, senca na obraz mu pada,
zaprt vase odhaja, nenehno se sprehaja,
vsi gledajo ga čudno, nihče ga več ne dohaja,
izsušeno, razočarano srce sedaj mu poka.

× ROSE ×

PRIJATELJU

Vse kar vem je, da si tako lep.
Si najlepša reč, ki sem jo kdajkoli videla.
Želim si, da bi bila tvoje najljubše dekle.
Želim si, da bi bila razlog, da obstajaš.
Želim si, da bi bil moj nasmeh tvoj najljubši nasmeh.
Želim si, da me kdaj ne bi mogel razbrati.
A vedno veš, o čem razmišljam.
Želim si, da bi držal mojo roko.
Želim si, da ne bi pozabil pogleda na mojem obrazu,
ko sva se prvič srečala.
V bistvu si želim, da bi me ljubil.
Želim si, da bi me potreboval.
Želim si, da bi vedel, da ko rečem dve žlički sladkorja,
dejansko mislim tri.
Želim si, da bi se brez mene tvoje srce zlomilo.
Želim si, da brez mene ne bi mogel zaspati.
Da ne bi mogel jesti ...

Glej, vse kar vem je, da si najlepša reč, ki sem jo kdajkoli videla.
Želim si, da bi si upal videti, če bi midva lahko kaj bila.

SHADE

LILA USPAVANKA

Se razlije večer
in sove so odšle že spat samo
še osamljen otrok ...
Gleda zvezdo skozi strešno okno.
Lune ni
pa zvezda je le ena.

Si videl - samo ena (tako kot v življenju pomembne stvari).

Zavije se v dekico (s pikami).
Sploh mu ni hladno.
Diši po vanilijevem pudingu,
po hortenziji, ki se bo razcvetela

pojutrišnjem
(nekdo je šepnil, da bo lila barve).

Zjutraj ni več zvezd
ko se mu vzdignejo nabrekle veke.
Pa dan je svetel.

IVANA KOBAL

MED NEBOM IN ZEMLJO

Včasih so sanje ... Ki me nežno vzamejo, da se utapljam v eksploziji nešteti barv, utripajočih iz mojega sveta. Moj svet je vse to, kar me dela, to, kar sem. So sanje, vsa čustva, vse to, kar mi daje smisel življenja. Ta svet je včasih poln. Takrat ko me sestavlja tisoč koščkov sreče in postanem ena sama svetloba, ki jo moram dati iz sebe, kot tudi takrat ko sem prazna, osamljena in izčrpana od vsega življenja in si želim le tolažbe in upanja. Takrat rišem. Da pozabim in se lahko spet najdem. Rišem, ko je v meni preveč vseh čustev, besed, ki so le prazen odmev in v njih ne najdem odenka smisla. Rišem, ker moram, ker čutim, da takrat lahko postanem vse, kar si želim. Takrat lahko poletim onkraj nedosegljivega, lahko sem nebo, ptica, mavrica ... Vsaka slika je del mene, košček neke zgodbe, ki se je porodila v nekem času in jo le zrcalim na papir. Nikoli ne rišem z osnutkom, vedno kar spontano in pri tem uporabim kar največ slikarskih pripomočkov. Hočem drugačnost. Hrepenim po barvah, zato uporabim vse, kar mi pride pod roke. Sedaj trenutno sem se našla v tehniki, ki jo sama imenujem kaos. Rišem z barvicami, tušem, flomastri, barvami za tkanino, pasteli, kemikom, skratka z vsem. Te slike so nastale med nooletnimi počitnicami. Risala sem vsak dan. Šest, sedem ur. Vse slike so odsev tega, kar čutim, po čemer hrepenim in niso tematsko pogojene. Rišem vse, še najraje pojme in simbolne slike. Rada preizkušam in se igram z barvami, vsaka barva mi nekaj pove. Rdeča nit te razstave je ljubezen.

O njej je bilo že toliko povedanega in napisanega, da se mi kdaj zdi, kot da ni nič več ostalo, da so vse besede že "zlizane". A kljub temu se je ne da nikoli zares opisati. Ljubezen je vse, je to, kar je v vsakem izmed nas, je edina sila, ki nas lahko resnično napolni in osreči ... ampak ne mislim tiste sanjske.

Mislila sem na tisto ljubezen, ki se prvinsko skriva v vsakem bitju in je nepogrešljiva. Ljubezen v vseh oblikah. Takrat ko boli in takrat ko je lepa. Vsaka ljubezen je svoja zgodba, ki pusti v nas neizbrisno sled. Včasih ostro in črno, ko nas poreže in boli, včasih je lahko stkana iz sončnih žarkov in posuta z bleščečimi trenutki sanj, včasih je prazna, mrtva, kot ptič brez kril, a včasih goreča kot ognjeni zublji, ki žgejo da zagorimo ... Ljubezen je vse, kar je. Je edino pravo, kar nam daje smisel, je edina, ki ostane, ko ostaneš sam, zavržen od sveta in je edina, ki nas lahko reši ter naredi boljše, kot smo. Tudi moje slike so le njen odsev, njena hvalnica ... Hvalnica ljubezni.

MAVERICK

NEZAKONSKA HČI

Sedel sem tam v mračnem popoldnevu in prebiral časopis. Pred menoj je ždela skodelica kave z odtisi šminke. Poleg nje je ležal madež politega, v katerega je nekdo poskušal nekaj napisati, a mu ni uspelo. Vsaj razbrati se ni dalo. Pristopil je natak, pobral skodelico in pobrisal ostanke besed. Naročil sem čaj ter dodal, da še nekoga pričakujem. Zagodrnjal je in odkorakal. Poglobil sem se v časopis. Naslovna stran. Vlada zopet nima dovolj sredstev. Volitve so lahko zaradi glasov iz tujine razveljavljene. V prometni nesreči izgubil hčer. Voznik pijan. Zamujala je že deset minut. Dobil sem čaj. Oblak pare, ki se je širil iz skodelice mi je preplaval obraz. Zvonček nad vrati je zabingljajal. Nekdo je vstopil. Zazeblo me je v noge. In takrat sem jo zagledal. Stala je tam in se

izgubljeno ozirala. Vstopila je kakor angel, obdan s sijem. Premočena od dežja, zadihana. Popolna. Vedel sem, da je ona, čeprav je nisem še nikoli videl. Tudi ona mene ni še nikoli videla. Nikoli. Iskala me je s pogledom. Pomahal sem ji in koticiki ustnic so se ji privzdignili. Pomahala je nazaj. Napotila se je proti meni in si sproti pri šanku naročila belo kavo z veliko pene. Vedno jo pije. Vsaj tako je rekla.

Prebijala se je skozi množico, da bi me dosegla. Podala mi je roko. Nato je obstala. Videl sem vprašanja. Mnogo vprašanj. In dvom. Ali imam vse odgovore? Odgovore na njena vprašanja. Premagal sem dvom in ji dal upanje. Objel sem jo. Dišala je po njej. Dišala je po mami.

SHADE

KAM NA ŠE ZADNJE SNEŽNE POČITNICE?

Kljub temu da se nam bliža pomlad, marsikdo še pomisli na mrzle gore, sneg in smučarsko čelado. Vseeno pa pohitite in ne razmišljajte predolgo z izbiro smučišča, saj se sneg začinja topiti in smučem neznano površje pod belim snegom je že marsikje pogledalo na dan. Če v naglici ne veste, kam bi odsmučali (ali odbordali), imate tu nekaj nasvetov ŠGV-jevskih dijakov, kam se podati, in nekaj njihovih zimskih izkušenj.

Kromplatz: Sodobne naprave na smučišču obiskovalcem Kromplatza omogočajo, da sedenje na sedežnicah ne traja predolgo. Proge so široke in zelo urejene. Namenjene pa so tako začetnikom kot tudi najbolj izkušenim smučarjem, ki radi zaidejo na gozdne poti izven prog in uživajo v snowparkih. Najlepše in najdaljše proge so speljane od vrha smučišča pa vse do vasi. Tako da se po enem tednu smučanja ne naveličaš.

(MIHELA)

Kanin je edino visokogorsko smučišče v Sloveniji. Sicer ni ravno veliko (v primerjavi z drugimi italijanskimi smučišči), vendar bo ob ugodnih razmerah zadovoljilo vaše potrebe po smučanju. Veliko je možnosti smučanja izven proge (čeprav je potrebno paziti na »luknje«, ki jih je mogoče videti že iz gondole, vendar to ob ustreznem znanju ni problem). Če poznate koga iz okolice, te lahko pelje tudi višje, ven iz smučišča, vendar moraš do tja pešačiti. V Bovcu je poskrbljeno za zabavo in prenočišče, če pa je prelaz Vršič odprt se splača »skočit« do Višarj.

(ČRT)

Civetta je dovolj veliko in urejeno smučišče, da se nasmučate in seveda tudi nabordate (odličen snow-park!). Osupnila vas bo čudovita visokogorska pokrajina. Predlagam tudi obisk ostalih smučišč v Dolomitih. Smučanje z bližnjih prelazov in znan enodnevni smučarski izlet Stella Ronda.

(HANA)

Tre Valli je smučišče treh dolin, kar pomeni, da je sestavljeno iz treh smučišč, ki so bolj ali manj povezana. Smučišča so sodobna, proge pa so bolj primerne za družine. Se pa najde tudi kaj za tiste, ki si upajo več. Nahajajo se v slikoviti pokrajini, kar nam omogoča prelep razgled, tudi ljubiteljem teka na smučeh in pohodnikom. Ob vznožju smučišč je poskrbljeno za zabavo in nakupovanje. Sploh pa, če želite srečati veliko Slovencev, je to pravi kraj.

(NELI)

Val Thorens: Mesto na snegu. Mesto mladih. Mesto dejavnosti (Bowling, bazen, fitness in druge športe ter seveda plesanje v diskoteki do jutranjih ur). Če se odločite za Val Thorens, boste domov prišli izmučeni od presmučanih megametrov (je namreč največje smučišče na svetu) in polni novih doživetij in poznanstev.

(KRISTI)

POLEPSAJTE SI DAN Z DROBNO POZORNOSTJO

MAREC 2009 | RAZVEDRILO

ČOKOLADASTO UMAZANI MAFINI

Valentin je, upam, za punce minil brez večjih stroškov in skrbi in fante "oskubu" 😊. No, upam, da ste se kar se da potrudili za svojo ljubezen. Kakorkoli že, naj vas razveselim, čas dragega Valentina in njegovih rdečih oblek je minil, prihaja pa nov val obdarovanja. Ponovno namenjen nežnejši polovici prebivalstva. Tokrat mamam. Vsi jih imamo neskončno radi, je tako? Skrbijo, kuhajo, čistijo za nami in vsaj enkrat v letu smo jim dolžni izkazati tisto malo hvaležnosti z drobno pozornostjo. Pa naj bo to bonboniera "I love Milka" ali pospravljena kuhinja in bleščeča kopalnica, le naj bo vse narejeno s srcem. Zaslužijo si!

KUHARSKI UROKI

Pravijo, da je popolnoma normalno, če se čez zimo zredimo. Prav, torej, če že ne moremo preprečiti tega, si pa privoščimo majhen sladki greh (pa se bomo "raje" spomladi spovedali in stopili na tehtnico.) Prepovedano branje tistim, ki se postijo 😊.

IZGUBLJENI V SVETU MODE

Ali v modi sploh še prepoznamo prave nasvete? Revij je na tisoče, člankov polnih modnih smeric še več. A kaj, ko kažejo že v vse možne smeri neba in sveta. Popolnoma nas zmedejo. Danes beremo, da je moderna mornarsko modra, jutri bo pisalo že nebeško modra, spet drugič akvamarin (?!). Kas sploh hočejo od nas? Biti modre?! Ne pri tolikem smetišču informacij in nasvetov!

Razmišljala sem o tem in...ne, nisem dobila rešitve, če ste že pomislili na to. Dobila pa sem morda drobcen namig s strani kreatorjev, ljudi, ki nam s svojo pestro izbiro oblačil namenoma dopuščajo izraziti samega sebe. Najti mavrico v vsakem izmed nas. Pomislite, kaj vse nam oblačilo pove o človeku! Barvna oblačila pristajajo drznim, zapeti kroji zapetim, umirjen karakter se tudi ne bo oddaljeval od varnih, klasičnih oblik. Torej - nasvet? Poišči samega sebe in našlo te bo oblačilo samo.

Sestavine:

- maščoba in moka za model
- 3 jedilne žlice masla
- 80 (ali veliko več) g čokolade
- 200 g moke
- 100 g cukrčka
- 1 vanilijev sladkor
- 2 žlici kakava
- 1 pecilni prašek
- pol kavne žličke sode bikarone (če se še niste seznanili z našeto sestavino, se pozanimajte pri prof. kemije, ki vam bo vesela vse pojasnila)
- sol
- 2 jajci
- 150 ml mleka

V skledi zmešamo vse: od moke, sladkorja in njegovega vanilijevega bratca, pa do kakava, pecilnega, sode bikarbone in soli. Nato umorimo jajčka in jih v drugi posodi zmešamo skupaj z mlekem in maslom. Jajčno maso potem dodamo k mešanici moke (in vsega drugega) in z metlico (fantje: ne to ni pomanjševalnica za metlo, temveč poseben kovinski kuhinjski pripomoček za mešanje!) toliko premešamo, da se sestavne navlažijo. Testu primešamo tudi čokolado, ki je prej pri rezanju na koščke nisimo vse pojedli. Z nastalo maso napolnimo papirnate košarice za mafine - ne več kot do treh četrtin (če nimate občutka glede matematičnih količin, se pred dejanjem posvetujte z enim od zakoncev Grahora: priporočam žensko stran 😊). Napolnjen pekač položimo v pečico, ki smo jo prej segreli na 180 kelvinov (...) in ga pustimo v solariju približno 25 min. INDOJ-ite.

MOJH 24 UR

Navaden delovni dan v življenju povprečnega dijaka četrtega letnika Škofijske gimnazije Vipava

Prvo kot prvo velja pripomniti, da v življenju dijakov Škofijske gimnazije Vipava ni takih reči kot so navadni dnevi, saj vsak trenutek prostega časa izkoristijo za razne hobije, muziciranje ali nedeljske izlete.

Navadnih dni torej ni, a ker danes ljudje vse preradi posplošujemo, poskusimo opisati en delovni dan in mu nadenimo ime

"navaden delovni dan v življenju povprečnega dijaka četrtega letnika škofijske gimnazije Vipava".

Neskončno zgodaj zjutraj me eden od preljubih roditeljev zbudi odmrtnih. Počasi se iztrgam iz objema tople postelje in se odvlečem do kopalnice, se olajšam in si umijem zobe. Poiščem zvezke in jih zmečem v torbo ter se z bratom odpravim počakat prevoz do Vipave.

Sledeči del dneva pa seveda vsi še predobro poznate, zategadelj ga ni treba posebej podrobno opisovati. Po šestih oziroma devetih oziroma sedmih urah, enem dolgem in več krajših odmorih se agonija končno zaključuje.

Prost kot ptiči na vejah odhitim iz šole. Včasih se odpravim še na kakšen "še kam" ali pa jo kar takoj mahnem proti domu.

Tam odložim težko torbo z ramen in z veseljem pojem njoke, če so ravno tisti dan za kosilo. Po obilnem kosilu se pa seveda lepo prileže malo počitka. Odpravim se torej v sobo, ki si jo delim z bratom, se zleknem na posteljo in si

zavrtim malo glasbe. Nekaj časa tako ležim in razmišljam o svetovnem miru in kam sem spet založil zapestnico, potem se pa

počasi spravim malo vadit inštrument.

Kasneje predse postavim zvezke, da zgleda kot da se učim in igram igrice na mobilnel. Ležerno je moderno. Ob

18.25 seveda ne pozabim na ogled nadaljevanke Strasti, snemanja katere bodo pa na žalost kmalu predčasno zaključili. Potem pokukam v hladilnik, kjer se

vedno najde kaj dobrega

za pod zob. Pod večer mi, kot verjetno množici drugih dijakov, čas krade čarobna škatla imenovana računalnik. V veselje mi je surfati po svetovnem spletu ali pogledati kak dober film. Kot veste pa ob računalniku čas mine kot bi mignil in že sem v tistem delu dneva, ki ni več dan, ampak pozna noč. Zato se poslovim od ekrana, sperem s sebe umazanijo težkega dneva in ležem k počitku. Vendar se tu zabava ne konča. Ponoči ponavadi sanjam lepe sanje in se včasih zbudim in ...

Pa smo skozi, to je "navaden dan v življenju dijaka četrtega letnika škofijske gimnazije Vipava".

MIHA ČERV

HOROSKOP

Oven

Saj vsi vemo, da ste že po naravi čustveni in strastni, ampak bil bi skrajni čas, da se malo zamislite in umirate.

Bik

Pripravite se, saj se srečanju z avtoriteto kot že tolikokrat prej spet ne boste mogli izogniti.

Dvojčka

Namesto da živite na račun *penzije* vaših starih staršev, si poiščite počitniško delo in kako od svojih neumnosti sponzorirajte sami.

Rak

V naslednjih tednih se bodo ljudje kar lepili na vas. Škoda le, da se bodo zanimivi hitro tudi odlepili.

Lev

Čeprav imate radi vse niti v svojih rokah, se bodo sošolci vaši absolutni nadoblasti ta mesec izogibali.

Devica

Prenehajte se vtikati v stvari, ki se vas ne tičejo in si raje omislite hobi.

Tehtnica

Ne zglobljajte preveč časa za sprejemanje odločitev, saj veste da bo vaša odločitev na koncu (spet) nanašna.

Škorpion

Samo frizer ne bo izboljšal vašega socialnega življenja. Čas je za korenitejšo spremembo.

Strelec

Prenehajte zganjati histerijo za vsako malenkost. So tudi drugi načini, da vas ljudje opazijo.

Kozorog

Posvetite več časa svoji družini, ki je zaradi vašega zavračanja socialnih stikov pozabila da obstajate.

Vodnar

Kdaj se boste naučili, da se brez muje še čevelj ne obuže??

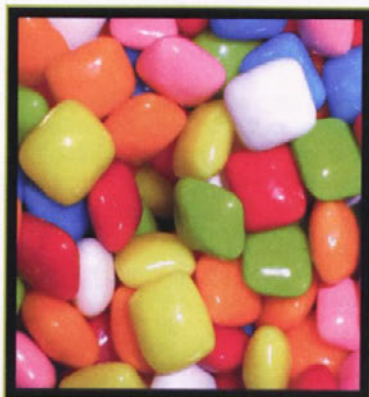

Ribi

Če mislite, da je sentimentalnost privlačna, pomislite še enkrat.

PREVERI SE!

1. Ko hodim po dolgih hodnikih in strmih stopnicah gimnazije ...
 - a) vzdihujem in se pritožujem.
 - b) raje vzamem dvigalo.
 - c) veselo žvižgam in pozdravljam mimoidoče.
2. Ura zvoni 7.30, jaz pa ...
 - a) z dvignjeno glavo in pisalom v roki čakam na profesorja.
 - b) pospremim profesorja k pouku, ker pridem istočasno z njim.
 - c) spim v postelji in si izmišljam izgovor za zamudo.
3. Ko zagledam profesorja:
 - a) mi zaigra srce.
 - b) 'Bog odreši me'.
 - c) zapojem si: »Ne gane me, ne gane me«.
4. V prostem času poslušam:
 - a) Vivaldijeve štiri letne čase.
 - b) latinske in ostale cerkvene zborovske pesmi.
 - c) (cenzura) ... in drugo.
5. Pri športni vzgoji:
 - a) tečeeeeeem, delam gole in polagam koššše ...To je smisel mojega življenja.
 - b) Kaj je že to?!
 - c) ponavadi me boli trebuh (ali kak drug del telesa-noga, prst, ...trepalnica.
6. Čez 10/20 let:
 - a) Z možem/ženo bova učila na ŠGV-ju.
 - b) Tudi moji otroci bodo na ŠGV-ju.
 - c) Preselil/a se bom čimdlje od ŠGV-ja.
7. Dan pred testom:
 - a) znam vse, že prejšnji teden sem se učil/a.
 - b) zbiram zapiske, kopiram ... (R.I.P. Rafko - pogrešamo te!)
 - c) razmišljam o kraji sošolkinega zvezka, da ga preberem med poukom.
8. Med glavnim odmorom:
 - a) sem v kapeli.
 - b) prepisujem domačo nalogo ali počnem druge prepovedane stvari.
 - c) s prijatelji kartam, se pogovarjam.
9. Za katero stranko ponavadi glasujem:
 - a) Stanko Fajdiga - fitness klapca.
 - b) Andrej Vovk in njegova čredica.
 - c) Jernej Vidmar - žur do jutranjih ur.
10. Moj stil oblačenja nas ŠGV-ju bi opisal/la, kot:
 - a) sem modna ikona na šoli, moj stil je edinstven, mogoče kdaj neperimeren.
 - b) navdih za oblačenje črпам pri ŠGV-jevskih profesorjih.
 - c) moj stil je omejen s ŠGV-jevskim pravilnikom.
11. Najbolj se veselim:
 - a) poduhovljenih in poglobljenih duhovcev.
 - b) neobveznih športnih dnevov.
 - c) poučnih ekskurzij.
12. ŠGV-jevske plesе plačujem:
 - a) z gotovino ali kreditno kartico.
 - b) ne plačujem - čakam, da se odpre okno pri wc-jih.
 - c) ŠGV plesov se ne udeležujem.
13. Najljubši obrok:
 - a) ŠGV-jevska malica.
 - b) Hujšam.
 - c) Kebab s Kukaja.
14. Na smrtni postelji se po mojih mislih podi:
 - a) če bi lahko živel še enkrat, bi izbral isto pot
 - b) ŠGV - to so bili moji najljubši trenutki življenja
 - c) pekel ne mori biti hujši od življenja na ŠGV-ju

15. Kaj je moj cilj doseči na ŠGV-ju?

- Najti življenjskega sopotnika, ki mi bo stal ob strani v dobrem in slabem.
- Dodobra spoznati Jezusovo življenje in iti po njegovi poti.
- Narediti maturo in čimprej izginiti.

DO 50 TOČK:

Pri šestih letih si svojim revnejšim prijateljem dobrodušno delil svoje igrače in sladkarije. Pri desetih si pozabil na vse svoje vrline iz otroštva, potem pa si se pri petnajstih vpisal na ŠGV in ponovno si začel živeti kot pravi kristjan, svoje srce si predal tej šoli. Toda pozor: ne naveži se preveč, drugače bo tvoje srce trpelo strašno izgubo. Predlagamo, da se začneš ukvarjati s kakšno novo aktivnostjo: plesom, igranjem, risanjem ... (kdo ve, mogoče tvoj skriti talent le čaka, da ga izraziš.)

OD 51 DO 100 TOČK:

Še obstaja upanje zate.

Očitno si našel ravnovesje med dobrim in grehom. Življenje zajemaš s polno žlico, učenje ti ne predstavlja (še) težav, prijateljev ti tudi ne manjka. Ker pa si na ljubezenskem področju še dokaj neizkušen in si si kljub temu zadal na ŠGV-ju poiskati življenjskega sopotnika, ti predlagam, da si temeljito prebereš Priročnik za zaljubljene. Kot bi rekel Shakespeare: "Nothing can come of nothing." ☺

OD 101 NAPREJ:

Bog pomagi.

Čas je, da se vprašaš, kaj počneš na škofijski. Ne pozabi, da je to skupnost, ki jo povezujejo krščanske vrednote in če se nisi pripravljen sprijazniti s tem dejstvom, potem zate ni pomoči. Čeprav tudi ko se vam zdi, da ni več poti nazaj, je tu vedno rešitev. Predlagamo obisk svetovalnega delavca gospoda Bogdana. Po možnosti med urami, ko niste ničesar vprašani.

Pomagaj si sam in Bog ti bo pomagal.

keep
laughing

SMEH JE POL ZDRAVJA

PIJAČA

Zaljubljen par sedi v restavraciji, se stiska in si šepeta nežne besede. Natarak potrpežljivo čaka na naročilo.

»Ljubica, ti si tako sladka, da bi kar tebe pojedel!« reče mladenič svojemu dekletu.

»In s čim jo boste poplaknili?« je vprašal natarak.

BOLAN

Policista se pogovarjata:

»Kje si bil rojen?«

»Doma. Kje pa ti?«

»V bolnici.«

»Ubožec! Si bil hudo bolan?«

PRIDIGA

Duhovnik med pridigo v cerkvi na Štajerskem:

»Največje zlo na svetu je alkohol! Zaradi alkohola boste porabili ves denar, zaradi alkohola se boste skregali s sosedom, zaradi alkohola boste streljali v soseda, zaradi alkohola ga boste tudi zgrešili.«

OGREVANA ŠIPA

»Zakaj ima Fiat 126 p ogrevano zadnjo šipo?«

»Da vas pri porivanju ne zebe v roke!«

ŽELJA

Neki možakar se je, globoko zatopljen v molitvi k bogu, sprehajal po obali. Naposled je obrnil oči proti nebu in rekel:

»Gospod, obljubil si mi, da mi boš izpolnil najiskrenejšo željo v mojem srcu. Prav to te prosim ta trenutek. Daj mi znak, da me boš uslišal.«

Nenadoma se je nebo nad njim pooblačilo in Bog je spregovoril z močnim glasom:

»Preiskal sem tvoje srce in videl, da je čisto. Zadnji, ki sem ga uslišal, je bil kralj Salomon. On me ni razočaral s svojo prošnjo po modrosti. Verjamem, da me tudi ti ne boš razočaral. Vedno si mi bil zvest in si povsod izpolnjeval moje zapovedi, zato ti bom izpolnil, kar me prosiš.« Možakar se je zamislil za nekaj časa, nato pa rekel:

Vedno sem si želel iti na Havaje, ampak me je na smrt strah letenja in imam morsko bolezen. Ali mi lahko zgradiš most do Havajev, da se bom lahko peljal tja, kadarkoli bom želel?«

Bog se je gromko zasmeljal in rekel:

»To je nemogoče! Pomisli na vso logistiko! Kako

naj s stebri dosežem dno Pacifika? Pomisli, koliko betona in koliko železa je to! Tvoja želja je zelo materialistična! Nekako si me razočaral. Most sicer lahko zgradim, ampak nerad izpolnim tako posvetno željo. Vzemi si čas, globoko premisli in zaželi si nekaj globjega, nekaj, kar bo stvarstvu v čast in slavo!«

Možakar je res zelo dolgo razmišljal in poskusil zaželei nekaj resnično iskrenega. Končno je rekel:

»Tu je moj odgovor, Gospod. Bil sem štirikrat poročen in ločen. Žene so mi vedno govorile, da mi je vseeno in da sem neobčutljiv. Želim si, da bi razumel ženske? rad bi vedel, kako čutijo znotraj, kaj razmišljajo, ko mi odgovarjajo z molkom. Rad bi vedel, zakaj jokajo. Rad bi vedel, kaj v resnici mislijo, kadar rečejo »nič«. Rad bi vedel, kako jih zares osrečiti. To je moja želja, Gospod.«

Po zares dolgem razmisleku je bog odgovoril:

»Ali si želiš na tem mostu do Havajev dvopasovnico ali štiripasovnico?«

SVEŽE MODRICE

»Kako pa to, da imaš toliko modric po obrazu?«

»Pred dvema meseci sem imel prometno nesrečo.«

»Da se modrice tako dolgo poznajo, je pa le malo čudno, se ti ne zdi?«

»Pešec, ki sem ga podrl se je šele včeraj vrnil iz bolnišnice.«

PREMALO JIH JE

Borut in Mitja sta umrla v prometni nesreči. Prvi je šel v nebesa, drugi pa v pekel. Med letnim dopustom sta se srečala v vicah in Mitja pripoveduje, kako je v peklu.

»Super je! Delam le eno uro na dan, hrana in pijača sta v redu, žensk kolikor hočeš. Nič boljšega si ne bi mogel zaželei, le malo prevroče je« je povedal. Kako pa je pri tebi?«

»Šestnajst ur dnevno moram garati!« se potožil Borut.

»Kako pa to?«

»Premalo nas je.«

DESET CENTOV

Dva Škota sedita v zdravnikovi čakalnici. Pacientka v isti čakalnici vpraša prvega:

»Kaj vam pa je?«

»Deset centov sem požrl.«

Potem vpraša drugega:

»Kaj pa vam manjka?«

»Tistih deset centov.«

UPORABI MOŽGANČKE

A	F	R	A	N	C	O	S	K	I	V	R	T	E	K
A	A	E	L	O	H	N	K	A	S	R	A	E	L	O
N	N	L	O	G	A	T	A	L	E	T	M	Z	E	V
G	T	A	K	A	T	U	L	I	S	N	E	G	U	E
L	A	B	R	V	U	M	N	T	L	I	N	R	T	L
E	S	I	O	R	L	A	J	E	O	C	S	E	R	I
Š	V	R	T	K	I	T	A	V	M	A	T	D	A	K
K	R	I	S	A	P	E	K	O	K	V	I	I	G	O
I	A	N	O	V	A	Š	K	I	L	E	S	C	O	J
P	T	T	A	I	N	O	L	J	A	N	O	A	Z	E
A	L	I	N	N	S	K	A	E	O	T	Č	M	D	Z
R	A	S	T	L	I	N	J	A	K	R	A	E	R	E
R	T	O	I	A	L	O	E	R	A	I	K	R	A	R
K	A	L	L	E	T	E	T	J	L	O	R	I	V	O
I	D	R	E	V	E	S	N	A	Z	B	I	R	K	A
R	N	A	R	C	I	S	A	Ž	I	A	L	K	A	L

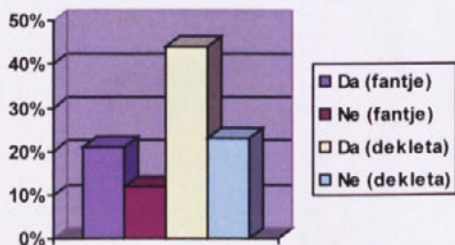
FRANČOSKI VRT
ANGLEŠKI PARK
TULIPAN
LABIRINT
VELIKO JEZERO
DREVESNA ZBIRKA
NARCISA
VRTNICA
GREDICA
RASTLINJAK
VRT
SKLANJAK
GOZD

5	4		2	9		1
			5			4
		7			9	
8			3		6	7
			6	5		
9	3		1			2
		1			6	
2				6		
3			1	7	4	9

ANKETA

Ti je šolska malica všečna?

Da (fantje)	21%
Ne (fantje)	12%
Da (dekleta)	44%
Ne (dekleta)	23%

Rezultati ankete so nas zelo presenetili. Po tolikem pritoževanju smo pričakovali, da bo več ljudi napisalo, da šolske malice ne mara. Očitno smo Škofijci zadovoljni s tem, kar imamo, ali pa se je med anketiranci pojavil kakšen lažnivec.

OPASNI

Solsko glasilo

37.014.77

ISKRE
Iskre
inv.št:K /

17982

Semenišče Vipava

17982

